

AVE MARIA

APRIL, 1936

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers.

Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Aug-
ust 29, 1925.

Naročite se na
“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO. KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Aprilska šte. 1936—

—Letnik XXVIII.

VSTAL JE — NI GA TUKAJ.

O B prvi jutranji zarji je šla Marija Magdalena k grobu in druga Marija z njo. In ko sta se približali grobu, sta videli mladega moža, da je sedel ob desni in je bil oblečen v belo oblačilo. Spregovoril je in jima rekel: Ne bojta se! Iščeta Jezusa Nazareškega, ki je bil križan. Vstal je, ni ga tukaj. Poglejta prostor, kamor so ga bili položili.

To se je dogodilo pred nekako devetnajststo leti. Kristusova smrt je bila potrebna, da bi se dopolnilo njegovo poslanstvo pred celim svetom. Njegovo vstajenje je bila zmaga nad smrtjo. Zmaga nad smrtjo je bila dokaz njegovega božjega poslanstva. V spomin na tiste velike in veličastne dogodke praznuje Cerkev prelepe velikonočne praznike in vsa vesela prepeva: Vstal je kakor je rekel, Aleluja!

Ali svet razumeva to poslanje velikonočnega veselja? Ali mu je znan velikonočni evangelij: Vstal je — ni ga tukaj?

Po pravici moramo govoriti in povedati, da svet pozna samo drugo polovico tega oznanila. Pa še tisto drugo polovico po svoje razume, po svoje uporablja. Pojdite okoli po svetu na veliko noč in sprašujte: Ali je pri vas tudi velika noč? Ali je tudi pri vas vstal Kristus?

Kaj vam bodo odgovarjali? Če je vstal, tega ne vemo. Eno pa vemo: ni ga

tukaj! Tako vam bodo odgovarjali politiki tega sveta, tako organizatorji tega sveta, tako gospodarstveniki tega sveta, tako učenjaki in znanstveniki tega sveta. Vsi odgovarjajo v glasnem zboru: Eno vemo — ni ga tukaj . . .

Res, ni ga tam. Vedno nujneje se skuša svet v svojem dejanju in nehanju otresti Kristusa. Niti njegovega Vstajenja noče, kaj šele njegovo trpljenje, njegovo umiranje! Velike noči ne pozna, kako bo poznal tiho nedeljo in veliki teden?

To je tista grozna samoobsodba, ki si jo svet vedno samosvestneje in samovoljneje nalaga: V mojih vrstah ni prostora Kristusu! Vse moje življenje mora teči po takih kolesnicah, ki se nikjer ne križajo s Kristusovimi stezicami.

Ali hočete vedeti, kaj je dandanes narobe na svetu? Nič drugega ko to, da si je napisal za svoj program besede: Ni ga tukaj . . . Vse drugo sledi samo od sebe iz tega programa.

O, bratje in sestre, ne iščimo sreče v posvetnosti, zakaj posvetnost nam sama kliče, da ni pri njej Kristusa. Iščimo ga tam, kjer ga bomo res našli — pri katoliški Cerkvi!

Vstal je, kakor je rekel. Aleluja! In je še tukaj. Aleluja!

NAZAJ V DOBO KRŠČANSKE MLADOSTI!

P. Salezij.

DANDANAŠNJI so se premnogi katoličani notranje oddaljili od svoje Cerkve in njenih obredov, dasiravno še hodijo k službi božji. Če jih natančneje presodimo, bomo opazili, da obstoji vse njihovo bogoslužje pravzaprav le v nekem naučenem formalizmu brez globljega notranjega doživetja in prepričanosti.

čno mora vsakdo priznati, da nam vse stvari tega sveta ne morejo garantirati neskaljene sreče, ne nam nuditi pravega srčnega miru. In vendar po vsem tem tako neugnano hrepenimo. Radi bi nečesa, kar bi razgibalo našo notranjost in seglo s svojo uplivno močjo v najgloblje globine naše . . .

Voditelji liturgičnega gibanja zato tako radi segajo nazaj v prvo dobo, v dobo krščanske mladosti, da bi tamkaj zajeli novih in svežih sil, ki bi nam pomagale, da bi zopet z vso dušo zaživelih s Cerkvijo in njenimi obredi. Tedaj, v prvi dobi kr-

Da bi odpomogli temu mučnemu stanju, so že pred par desetletji započeli nekateri idealni posamezniki posebno, takozvano liturgično gibanje, ki naj bi nas privedlo k razumevanju verskih obredov in od tega razumevanja dvignilo v bližino božjo. Svet s svojim materijalizmom in hladnim razumništvom ne more prinesti rešitve, ne tiste blažene toplote, ki bi nas za stalno, ne samo trenutno ogrela. Kon-

ščanstva, je močno prevladovala gorečnost konvertitov. Z vso ljubeznijo in z največjim razumevanjem so se udeleževali svetih skrivnosti, izpostavljajoč se s tem večkrat smrtni nevarnosti. Ponoči so se zbirali v katakombah ter se pri lomljenju kruha udeleževali nebeške pojedine, ki jim je bila opora v življenju in preganjanju. V katakombe so prinašali tudi marternike in druge svoje pokojne in so jih med prepeva-

njem psalmov polagali v grobove v stenah, da bi v njih čakali vstajenja. Zunaj na plošči so vdolbli prav preproste in kratke napise, kakor: Pax tecum — Mir s teboj; In pace — V miru; In Deo — V Bogu; Vivas in Deo — Živi v Bogu. Taki in podobni napisi so razodevali tolažbe polno vero prvih kristjanov v posmrtno življenje. Kakor je vstal v novo življenje Kristus, njihov Učenik, tako bodo vstali enkrat iz grobov tudi oni. Da bi to vero, na kateri sloni vsa krščanska resnica, imeli vedno živo pred očmi, so določili nedeljo mesto sobote za Gospodov dan, prav slovesno pa so vsako leto obhajali spomin Kristusovega vstajenja od mrtvih.

Poleg napisov so prvi kristjani na grobnih ploščah ali na zidu začrtavali tudi pomenljive znake ali simbole, ki naj bi izražali višje resnice vere in upanja kristjanov. Taki simboli so bili n. pr.: sidro, znamenje upanja in tajno znamenje križa; golob z oljčno vejico, ki je pomenil dušo rajnega v večnem miru; palma, znamenje veselja in zmage; ladja, ki vozi v pristanišče Gospodovo itd. Simbol Kristusa samega je bila riba. Grška beseda riba ima začetne črke krščanske veroizpovedi, da je Jezus Kristus Bog in Odrešenik. Riba je bila starim kristjanom hkrati simbol sv. Rešnjega Telesa. To jim je bila nebeška jed, ki jo je dal Jezus Kristus kot zdravilo nesmrtnosti. Da bi bil simbol še jasnejši, je naslikana pred ribo košarica s kruhom, v košarici pa se vidi steklena posoda z vinom. Premnogo različnih slik so prvi kristjani s svojo okorno, a ljubečo roko zraven tega dodajali še po stenah v katakombah. Zlasti jim je bila priljubljena slika Dobrega Pastirja. Bila jim je gotovo v sladko tolažbo, kakor so jim bile tudi druge slike. Če vas bo kdaj prilika zanesla v Washington, D. C., si tamkaj pod častitljivo frančiškansko cerkvijo Božjega groba prav gotovo oglejte tudi katakombe, ki so dober posnetek pravih podzemeljskih grobov iz prvih časov krščanstva, kakršne vi-

dite v Rimu.

V resnici, predvsem katakombe bi morale biti današnjim katoličanom skrivnosten spomenik preproste in otroško žive vere prvih kristjanov. Iz njih še vedno veje dih božje toplote in bližine ter v Kristusu usidranega upanja. Isti duh veje tudi iz spisov prvih krščanskih pisateljev. Če jih s premislekom prebiramo, bomo ravno tako zahrepeneli po obnovi krščanskega življenja, ki bi sličilo najstarejši krščanski dobi. Zahotelo se nam bo po tistih preprostih in v sveti veri doživetih obredih, ki so bili v stanu obdržati ljudstvo v tesnem stiku s presveto daritvijo. Tekom stoletij je nastal globok prepad med mašnikom, ki daruje, in verniki, ki so pravzaprav sodarovavci, česar se pa danes komaj še zavedajo. V prvih časih ni bilo tako. Tedaj so vsi darovali z mašnikom najsvetejšo daritev. To nam še vedno potrjujejo molitve, ki jih mašnik moli, ko daruje sv. mašo, zakaj moli jih največkrat v množini, v imenu vsega zbranega ljudstva. Parkrat celo izrecno izpodbuja vernike k sodelovanju, ko zakliče n. pr.: Oremus — Molimo!

Lepo pričo o sodelovanju ljudstva v prvi dobi najdemo med drugim pri sv. Justinu, ki je umrl okoli l. 164. V svoji prvi Apologiji opiše take bogoslužne sestanke, kakor jih je videl v Rimu, tudi s temi-le besedami: "Ob nedeljah se vsi iz mesta in z dežele snidemo na določenem kraju. Nekaj časa nam tamkaj bero spise apostolov in prerokov. Potem, ko neha lektor brati, nas predstojnik opominja in izpodbuja, naj se ravnamo po lepih naukih. Nato vsi vstanemo in molimo. Kadar nehamo moliti, prineso kruha pa vina in vode. Predstojnik iz vsega srca moli in se zahvaljuje (t. j. izreče posvetivne besede), ljudstvo pa kliče: Amen. Nato razdeli Evharistijo vsem navzočim, diakoni jo pa nesejo tudi odsotnim."

Prve krščanske občine je preveval, kakor razvidimo iz tega in še iz drugih zgledov, čudovit duh skupnosti. Zavedali so se

da so vsi skupaj udje enega in istega mističnega Telesa Kristusovega, zato jih je med seboj vezala trdna vez svete nesebične ljubezni. Kakor pa so bili med seboj trdno povezani s sveto ljubeznijo, tako pa so se vsi pokorili svojemu cerkvenemu predstojniku, ki je kot njihov duhovni poglavar in kot namestnik Kristusov opravljal bogoslužje. Da je lažje ohranil zvezo z ljudstvom takrat, kadar je v njihovem imenu nastopal, je bil obrnjen proti ljudstvu. Radi tega je bil seveda tudi oltar obrnjen proti ljudstvu. Verniki so mogli slediti vsaki kretnji mašnikovi. Pri darovanju so prinesli zraven še svoje darove ter jih poklonili za potrebe sv. Cerkve. K sv. obhajilu so pristopali vsi navzoči in se tako hranili s Kruhom življenja . . .

Take preproste in ganljive mašne obrede so želeli voditelji liturgičnega gibanja v svoji prvi navdušenosti. Sedaj pa zmirom bolj uvidevajo, kaj je pravzaprav glavno. Ni nujno potrebno iti nazaj k preprostim in začetnim obredom, pač pa je potrebno, da se navzamemo duha prve krščanske dobe ter pritegnemo vernike k sodelovanju pri verskih obredih. Predvsem je potrebno sodelovanje pri najsvetejši daritvi, pri sv. maši, ki je centrum vsega krščanskega življenja sploh. To bi voditelji liturgičnega gibanja radi dosegli s takozvano recitirano mašo, to je z mašo, pri kateri vsa cerkev odgovarja mašniku, skupaj z ministranti. Obenem poudarjajo večjo važnost oficijelnih, kakor pa privatnih pobožnosti in molitev; potegujejo se za razumevanje raznih ceremonij, priporočajo izdaje misalov v narodnem jeziku, prirejajo liturgične kurze itd.

Liturgično gibanje razvema zmirom bolj katoliške narode, tako da v tem času komaj dobite kak religiozni list, ki bi šel mimo tega vprašanja. Tudi v starem kraju so dobili z novim letom posebno liturgično glasilo z imenom "Božji vreli", ki pa je zaenkrat še priloga znanega nabožnika "Kraljestvo božje".

Poudariti moramo, da so zelo zadovoljivi sadovi liturgičnega gibanja povsod, kjer je to gibanje pognalo močnejše korenine. Kakor hitro je ljudstvo začelo bolj sodelovati s cerkvenimi obredi, zlasti z daritvijo sv. maše, se je notranje prenovilo in poduhovnilo. To pa je imelo za posledico navdušenje za sveto stvar in za življenje v duhu sv. Cerkve. Iz liturgičnega gibanja je pognala katoliška akcija, ki dela prav v duhu prve apostolske Cerkve za mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

Prepričan sem, da ne bo brez duhovne koristi za naše duhovno življenje in za delovanje naše v duhu sv. Cerkve, če se tudi mi zanimamo za liturgično gibanje ter se skušamo ž njim natančneje seznaniti. Zato bomo o tem predmetu o priliki še pisali. Za sedaj veljaj vsem skupaj in vsakemu posebe: Nazaj v dobo krščanske mladosti, v dobo apostolske gorčnosti in močne navdušenosti za sveto stvar!

KALVARIJA V KATOLIŠKI CERKVI.

P. Aleksander.

TAKO lepo je znani govornik Fulton Sheen v enem svojih govorov za "Katoliško uro" na radiju razložil pomen Kalvarije za vse naše telesno in duhovno življenje:

"Velika je ljubezen matere, ki se za družino žrtvuje, velika je ljubezen vojaka, ki gre v smrt za domovino, toda večja in bolj je slava vredna ljubezen Kristusova, ki se je dal na križ razpeti za človeštvo; človeštvo, ki v življenju svojem tega ni ravno posebno zaslužilo."

Kalvarija stoji v zgodovini človeštva kot glasna in edinstvena priča, da je Stvarnik neskončno ljubil svojo stvar. Kdor z odprtim srcem skrivnost Kalvarije premišljuje, mora reči: Da, ni ga verstva, ni je veroizpovedi, ki bi mogla imeti večji dokaz, da je prava in edino resnična, kakor katoliška, ki veruje v Kalvarijo. Kako? Kaj ne verujejo v Kalvarijo

tudi protestantska verstva? Verujejo, toda katoliška Cerkev veruje v večno Kalvarijo, Kalvarijo, ki jo je hotel Bog utisniti v srca zemljanov za vse zemeljske čase in za večnost. V večno ponavljajoči se daritvi sv. maše je hotel, da se kalvarijsko darovanje Sinu Božjega ponavlja. Ponavlja pa se le na katoliškem altarju, kamor dan za dnem pristopa po duhovniku sam Sin človekov, da se znova žrtvuje in znova priča o ljubezni božji.

“To delajte v moj spomin!” Kristusov testament, ki ga je zapustil samo prvorojencu in edincu svojemu, katoličanu. Sveta maša, večna Kalvarija, je daritev božja, ki se edino na naših altarjih opravlja, druga verstva so brez prave daritve. Zakaj v svetišču ni pridižnica prva, niso orglje prve, ni spovednica prva, tudi ne cerkvene klopi in sedeži, temveč altar. Dočim je po drugih cerkvah ta altar le gola tabla, na kateri ni nič božjega zapisanega, je pa naš altar večna gora Kalvarija, na kateri se dan za dnem daruje sam Kristus.

Tej Kalvariji te naše misli, ti moji odstavki!

ŠOLA ŽIVLJENJA.

Saj o sveti maši še vedno vsega ne vemo, dasi so nam že stokrat povedali, da je Kristus tisti, ki daruje, ne duhovnik; da je Kristus mašnik in žrtev, zato sveta maša ne izgubi vrednosti, čeprav duhovnik hitro mašuje in je morda celo svete daritve nevreden. Povedali so nam, da so trije glavni deli sv. maše in je treba pri vseh treh delih biti katoličanu navzočemu, če hoče zadostiti nedeljski dolžnosti. Vse to so nam povedali. In še veliko več so nam povedali pridigarji, kateheti, starši, nabožni pisatelji. Tudi to vemo že zdavnaj, da je sveta maša nekrvava kalvarijska daritev, spomin prve svete daritve na gori mrtvaških glav izven Jeruzalema. Toda tega še morda ne vemo, ali se vsaj ne zavedamo, da je sveta maša najboljša šola življenja slehernemu pravovernemu katoličanu, da je najboljša molitev, ki jo moreš pred Bogom opraviti, da je v njej začrtan ves program Jezusovega kraljestva, da je lestvica nove božje zaveze med nebom in zemljo, da je pravilna udeležba pri sveti maši — garancija srečnega življenja, srečne smrti in srečne večnosti. Na spoštovanju našem do te nekrvave kalvarijske daritve na katoliških altarjih visi uspeh katoliške Cerkev in

vsega duhovnega življenja. S sveto mašo naša vera stoji in pade, s sveto mašo stoji in pade namen, ki ga naše življenje ima.

DARITVENI ALTAR UNIVERZA MOJEMU ŽIVLJENJU.

Duhovnemu seveda. Na svetnih univerzah in visokih šolah se spopolnjujejo v svetnem znanju, zato da si potem izšolani in izobraženi najdejo kos boljšega kruha kakor sovrstniki, ki niso imeli sreče, da bi si z višjo šolo pomagali.

Na duhovni univerzi katoliškega altarja se pa lahko vsak šola, če le hoče, ker ima vsak duhovni denar milosti. Ž njim si dobi dostop do te univerze, na kateri se bo lahko izpopolnil za duhovno življenje, za beli kruh zemeljske in večne sreče.

Kristus, ki se med mašo daruje na katoliškem altarju, kako lepe nauke podaja slehernemu izmed nas s svojim trojnim tečajem tega nadnaravnega pouka. Iz treh glavnih delov sestoji nekrvava daritev: darovanja, povzdigovanja in obhajila. To so trije tečaji za duhovnega učenca, udeleženca daritve. Kratki, pa jedrnat.

Daroval se je Kristus v svoji krvavi daritvi in daruje se danes v vsaki nekrvavi daritvi svete maše Bogu za človeštvo. Daroval je svojo mladost, daroval je svoje zdravje, daroval je vse svoje telesne in duhovne zmožnosti, da bi rešil človeško dušo, ki je bila v božjih očeh tako dragocena. — Darovanje, prvi del sv. maše, kaj me uči in kaj mi na srce polaga? Tudi moje življenje mora biti eno samo darovanje. Vse svoje telesne in duhovne zmožnosti moram položiti na altar človeštva, darovati se moram nesebičnosti, bratstvu, ljubezni. Darovati se predvsem seveda rešitvi svoje duše in duše mojega sočloveka. Darovati človeški duši, ker je podoba božja in iz nje seva božja lepota in popolnost. Kristusa danes še celo krivi preroki proglašajo za svojega začetnika in pobudnika, ker jim imponira ta nesebični značaj nazaretskega Samaritana, ki je hodil vsepovsod okrog dobrote deleč. Tudi ti in jaz imava po Kristusu nalogo, da greva skozi življenje dobrote deleča. Zakaj naj bi nama torej bilo življenje tako polno zagrenjenosti in mržnje do sočloveka, ko s tem tudi en sam korak ne napredujeva na poti za Kristusom? Zloben pogled bližnjemu namenjen, zlobna bes-

da bratu izgovorjena, zlobna misel o sočloveku mišljena, zlobno delo, proti bližnjemu naperjeno, vse to ne sme imeti mesta v srcu, ki si želi belega kruha življenjske sreče in srečne večnosti.

Prvi tečaj. Prvi nauk, ki jo daje šola sv. maše.

Drugi del svete maše je povzdigovanje. Kristus pri sv. daritvi povzdiguje svoje telo in svojo dušo nad zemeljsko — k Bogu. Zato je njegov križ povzdignjen, da je telo od zemeljskih tal dvignjeno in proti nebu hrepeni. "Ko bom povišan" je dejal že preje nekoč o sebi, "bom vse nase potegnil." Da, križ je dal Kristusu, njegovi Cerkvi in njegovemu evangeliju šele pravi sloves. V trpljenju, ki ga je vsega oropalo do zadnjega koščka obleke, mu vzelo celo posteljo, na kateri vsak pošten človek lahko vsaj zadnjo uro prebije, je našel zadoščenje, da je njegovo delo dopolnjeno. V križu preganjanja je našla Cerkev svojo zmago-slavno zastavo, s katero je zmagovala in zmaga-juje nad vsem zemeljskim, v križu je evangelij ljubezni dobil potrdilo in pečat, da ga je pisal sam Bog, ki je s trpljenjem Sina pokazal veliko Srce. — Tudi tvoje in moje trpljenje ni samo bič kaznujočega Boga, biti nama mora kakor znamenje kalvarijsko. Pribiti se boš moral dati na križ težav in s Kristusom reči: Tvoja volja se zgodi —, potem boš pritegnil svet nase! S svojim zgledom boguudanosti boš več storil za Boga, kakor če bi gore predstavljajal.

Drugi tečaj. Drugi nauk, ki ga daje šola sv. maše.

Tretji del svete maše je obhajilo. Lepša je latinska beseda "communio", kar pomenja združitev. Kristus se združi s svojim Očetom. To je njegov večni Vnebohod. Duhovnik se pri obhajilu po Kristusu združi z Bogom, vernik se po Kristusu združi z Bogom. Vse naše življenje bi moralo biti taka "communio", večno obhajilo, ki se v njem s svojim Stvarnikom združujemo. Pa četudi ga vselej pod podobo kruha ne prejmem, kaj ga ne morem duhovno prejeti v srce? Nazadnje pa v Bogu živimo, giblujemo se v njem in smo. To je najlepši ideal, ki ga v življenju imeti moremo, in to je pravzaprav naš smoter na zemlji, tvoj in moj, da vse delamo v misli na Boga, za Boga in radi Boga. V tem večnem obhajilu življenja, v tej vedni družitvi z Bogom, dobi vsako najmanjše delo, najbo še tako vsakdanje, naj bo še tako nizko in malo vredno, dobi vsako delo

neskončno vrednost. Že za to življenje izgledi vso hrapavost poti, da človek vse tako lahko prenese. Pravijo o takem človeku, da skozi življenje plava. Pa tudi za večnost si utre tak človek najglajšo pot.

Danes, ko to pišem, sem šel kropit češko ženico. Tako lepa je bila na odru, pa ne v mladostnih barvah mrtvaških šem in pogrebniških mašker. Na obrazu je bil zapisan nepopisljiv pokoj, ki se je moral izliti le iz srečne večnosti. In ko sem prestopil prag mrliške hišice, me je ustavil fantek deset let star in me vprašal: "Ali je ta žena prišla v nebesa?" "Prišla, prišla! Zakaj vprašaš?" "O, tako dobra je bila, dobra, velikokrat sem šel ž njo k maši. Danes sem šel brez nje in sem molil, da bi se dobro imela v nebesih."

K sv. maši je šla! Sama dobrota je je bila. Vse življenje mila kakor ovčka, na mrtvaškem odru lepa kakor angelj. Da bi ne bila srečna v večnosti? Taki ženi lahko prvi dan po njeni smrti rečeš: "prosi za nas Boga."

Šola svete maše, kako si temeljita, čeprav kratka! Kako jedernata, čeprav preprosta, kako sveta, čeprav se vršiš morda celo po ne vrednem duhovniku. —

Pristavim pa lahko tudi: pa kako malo obiskana, čeprav si vedno odprta vsem, ki le hočejo pouka. Še v nedeljo smo kakor bebci v tej šoli, nič ne nesemo iz te šole domov za življenje.

Kako bomo mogli neki graduirati svoj zadnji dan za srečno smrt, kako bomo mogli neki najti belega kruha srečne večnosti, če nismo radi pohajali v šolo svete maše, na univerzo katoliškega altarija?

PESEM MI JE UGAJALA.

Mrs. Ana Koren.

DANES sem dobila list Ave Maria. Hitro sem ga pregledala in našla v njem tako priljubljeno domačo pesmico "Sobotni večer". Ah, kako sem se razveselila te preproste, pa tako pomenljive pesmice! Saj sem jo nekdanj sama z vsem navdušenjem pela. Posebno ob sobotah, ko je večernice klenkalo. Kako je bilo vse praznično in slovesno! Vse je dehtelo po cvetju. Dekleta smo pometale

in čistile okoli oglov in hiš, da je bilo vse bolj praznično za nedeljo.

Nekje sem brala, da je mir srca in notranja zadovoljnost največji dar, ki ga nam Bog naklanja na tem svetu. Samo milost božja je še večji dar. Temu rada pritrdim, ker sem bila sama tako srečna, da sem imela mir srca in popolno zadovoljnost, dokler sem bila še deklica v starem kraju. Isto lahko rečem tudi o svojih tovarišicah. Bile smo poštene in srečne. Jaz na primer sem bila izučena šivilja in cerkvena pevka. V poklicnem delu in v petju smo našle dovolj zadovoljnosti za svoje mlado življenje.

Vesel spomin mi hiti nazaj med tisto ne dolžno dekliško družbo, ko sem več deklic učila šivati. Skoraj vse tiste deklice so bile tudi pevke. Tako smo pele, da so ljudje kar obstajali in poslušali. Posebno zvečer po delu smo rade zapele. Vsedle smo se pred hišo na trato in pele zlasti Marijine pesmice, pa tudi razne narodne. Še dolgo potem, ko sem bila že v Ameriki, sem dobivala pisma od sosedov, kako pogrešajo tisto našo družbo. Kako je pa sedaj vse tiho in žalostno okoli naše hišice . .

Danes, ko sem po 31 letih zopet zagledala to pesmico v listu Ave Maria, sem jo prav z užitkom prečitala. Misli so mi zopet pohitele tja v zeleno štajersko, v prekrasno Savinjsko dolino. Tam je moj dragi trg Mozirje, kjer sem preživela najlepša leta svojega življenja. Tam so me dobri starši učili molitvic in prvih pesmic. Mali katekizem sem znala ves na pamet, preden sem šla v šolo. Po poti v šolo smo otroci molili rožni venec. Obračali smo ga v ta namen, da ne bi bili v šoli tepeni. Smo bili pač otroci.

Vse to in drugo mi je danes tako živo stopilo pred oči, ko sem brala to pesmico, ki je še nisem prav nič pozabila. Še so tiste besede kot nekdanje. Zelo rada bi poznala tisto naročnico, ki je poslala pesmico v list Ave Maria. Kot vidim iz naslova, je oddaljena le uro hoda od mojega doma.

Tako, vidite, je prišel žarek moje mladosti pod mojo streho s to pesmico. Takoj sem si jo zopet zapela. Tudi napev pesmi je jako lep. Ako nas boste, g. urednik, kedaj obiskali, Vam bom zapela pesem. Kakor se sliši, bomo imeli letos 30 letnico cerkve sv. Trojice tu v Indianapolisu in takrat ima biti tudi nova sv. maša, ki jo bo daroval Rev. Ralph Urajnar. Takrat boste morda prišli k nam in boste slišali tudi pesem o sobotnem večeru.

Dostavek uredništva: — Mrs. Koren prav lepa hvala za prijazen dopis. Sicer menda ni mislila, da se bo njeno pismo bralo tako na široko v našem listu, ampak je prav vredno, da ga tudi drugi berete. Taki spomini na stare čase razveseljujejo srce in blažijo dušo. Pozivljemo še druge naročnike in naročnice, brave in bravke našega lista, da nam kaj takega pošljejo. Bomo vedno z veseljem priobčili, četudi bo treba kaj popravljati. Gospa Tomše tam v starem kraju bo pa tudi vesela, ko bo videla, kakšno veselje je napravila s svojo pesmico Mrs. Korenovi in gotovo še drugim naročnicam, posebno če so tudi od tam doma kot te dve.

ISKAL SEM TE . . .

M. Elizabeta.

Iskal sem te, ti duša dragocena,
posvetil ti skrb sem svojo,
od večnosti v lepoto tvojo
je moj pogled uprt.

Iskal sem te . . .
Jokalo je nebo,
ko strt med oljkami sem klečal,
da tvojo bi ljubezen večal,
ker ljubim te tako.

Iskal sem te s krvjo oblit
pod biči in pod krono žgočo,
po težki križevi sem hodil poti
z edino željo, tako vročo,
da ti prišla bi mi naproti.

In ker te ni bilo,
v ljubezni sklenil sem tako:
Počakam te na lesu križa,
razpet, pribit,
s krvjo zalit;
odprta stran
bo klicala te noč in dan
in tisoč ran
bo govorilo o ljubezni moji
in to:

kako jaz hrepenim po tvoji.
Glej, danes še tako te čakam
z razpetimi rokami,
z odprtimi srcem
s pribitimi nogami.

Tako te čakam, da vsa zemlja vidi . . .

Ti, hrepenenje moje,
duša dragocena, pridi, pridi!

REV. PERŠE — UMRL.

Iz Kansas City je došla žalostna vest, da je tamkaj po kratki bolezni preminil Rev. John Perše, župnik slovenske cerkve sv. Družine. Pokojni je bil rojen v Starem trgu blizu Kolpe dne 1. septembra 1867 ter je prišel v Ameriko trinajst let star. Šele tukaj je začel pohajati višje šole ter je dosegel svoj cilj dne 3. junija 1898, ko je bil posvečen v mašnika za denversko škofijo. Eno leto je bil nato azistent v Leadvillu na angleški fari; obenem pa je skrbel za tamkajšnje Slovence. L. 1899 jim je organiziral lastno župnijo sv. Jožefa, na kateri je ostal do l. 1915. Tedaj je obolel in je šel iskat zdravja v toplejše kraje. Že leto zatem je bil sposoben za delo. K sreči je bila ravno prazna slovenska župnija v Kansas City in zanj je zaprosil. Prišel je tjakaj 8. aprila 1916 ter ostal tam do svoje smrti dne 10. marca 1936. Mnogo je v tem času pre naredil in izboljšal, največje njegovo delo je pa nova cerkev, katero nekateri štejejo med najlepše slovenske cerkve v Ameriki. Ker je bil vesten duhovnik in dober gospodar so ga farani imeli zelo radi. Bridka izguba jih je močno zadela. Mi sočustvujemo ž njimi, zakaj bil je tudi naš prijatelj ter je rad podpiral naš list, kadarkoli je bilo treba. Naj blaga duša mirno počiva v Bogu!

ZA "BARAGOVO SEMENIŠČE" V LJUBLJANI

P. Hugo.

GLAVNI namen, ki je bodočega metropolita Slovenije, Dr. Gregorija Rožmana, dvignil iz njegove prestolice in ga popeljal med nas ameriške Slovence, je bilo romanje na Baragov grob. To je takoj pri svojem prvem javnem nastopu v Clevelandu poudaril. A ni prikrival, da ga je na to daljno romanje, ki mu je vzelo skoraj 4 mesece dragocenega časa, gnala posebna srčna zadeva, ki jo je hotel Baragi priporočiti. Povsod, kamor je prišel, — in obiskal je menda vse večje slovenske naselbine, — jo je vsaj nalahno izdal. Novo bogoslovno semenišče bi rad zidal. To se pa pravi: Imej pripravljenih nekaj milijonov dinarjev! Morda za samo zemljišče en par. Kako naj jih pri vladajoči gospodarski mizeriji skupaj spravi, to je bila zanj zagonetka, ki jo je prišel osebno Baragi predložiti, da mu jo pomaga rešiti. Kako sta se pomenila, nam je deloma znano, deloma pa lahko uganemo.

Takole približno je odlični romar, ko je 30. okt. 1935 klečal na Baragovem grobu, razbremenil svoje srce: "Glej, izvoljenec božji! Iz tvoje in moje domovine, tam daleč za morjem, sem priromal k tebi, da ti priporočim važno zadevo. Poznaš moje bogoslovno semenišče. Saj si tri leta preživel v njem. Bistveno je še prav tako kot je bilo takrat, ko je tebi odprlo vrata. Stara hiša, vtesnjena v sredino Ljubljane, brez zadostne luči in zraka in vrta. Gotovo si si tudi ti tista leta, ki si jih prebil v njej in presedel pri knjigah, večkrat zaželel, da bi se malo pretegnil, nekoliko sprehodil in osvežil glavo. A si se zastonj oziral po kakem senčnatem šetališču. Edini drevored, ki si ga videl, če si imel tja proti Ljubljani svojo sobo, je bil "mesarski" drevored. A ta je bil javen kot je še danes. Sicer te pa že čudni duhovi, ki so ti udarjali v nos, niso vabili vanj.

Vendar si bil ti še na boljšem kot so tvoji sedanji nasledniki. V tvojem času je bila Ljubljana res še "dolga vas" s svojo domačnostjo. Ni vas takratnih bogoslovcev vzelo

dolgo, pa ste bili zunaj v prosti naravi. In ljudje, ki so vas srečavali, so vas veselih obrazov pozdravljali. Ponos ste lahko brali ž njih: Ti mladi gospodje so najlepši cvet našega naroda! V tem oziru se je pač marsikaj spremenilo od tvojega časa. Ljubljana ni več dolga vas, na potu do velemesta je. Iz njene sredine je treba že precej časa za pohod v prosto naravo. Pa tudi takih že ne manjka v njej, ki črne procesije "lemenatarjev" ne srečujejo več z razigranimi obrazi.

Je pa še nekaj, kar me sili, da jim zgradim udobnejši dom. Oni morajo po sedanjih zahtevah prebiti v semenišču še enkrat toliko let kot si jih ti. Ta dolga leta, ki jih mladi gospodje prežde med zidovjem in knjigami, mnoge, zlasti slabotnejše, telesno tako izčrpajo, da bi jih bilo treba, mesto v naporno dušno pastirstvo, poslati v zdravilišča ali celo bolnišnice. Kako je to proti vsem škofovim računom, ki komaj čaka novih delavcev za izročeni mu vinograd, sam najbolje veš. Saj si bil sam vedno še v večji zadregi in stiski zanje kot jaz. Pa tudi država, ki jih plačuje in jim onemoglim daje pokojnino, ni zadovoljna, da bi take na njen račun posvečeval. Ona celo zahteva, da jih pred posvečenjem njen zdravnik preišče, če so pri zadostnem zdravju. V par slučajih se mi je že zgodilo, da jih zdravnik ni potrdil. Kaj hočem s takimi!

Zato pa, kakor, posebno v sedanjih težkih razmerah, nerad mislim na novo, bolj odgovarjajoče semenišče, moram misliti in to misel čim prej izvesti. In ker ne vem kako, te prosim, pokaži mi izhod, poišči mi dobrotnikov, ki mi bodo pomagali. Jaz ti od svoje strani obljubim, da bo novo semenišče nosilo tvoje ime, in bom skrbel, da bo v njem vladal tudi tvoj duh, tako vnet za blagor neumrjočih duš. Poleg tega bo novo semenišče središče dela v moji škofiji za tvoje poveličanje na zemlji. In če dočakamo ta srečni dan, bo prva kapela, ki bo v moji škofiji tebi posvečena, kapela tvojega semenišča, v kateri se bodo mladi gospodje vneli za tvoje vzvišene dušno-pastirske vzore. Eden ali drugi pa, upam, tudi za tvoj misijonski vzor."

To je imel ta visoki romar iz dalje Baragi povedati. In kaj mu je Baraga na to odgovoril? Slutim, da nekako to-le:

"O, popolnoma razumem tvoje težave, ki si mi jih razodel. Saj je bil duhovski naraščaj vedno svinčena utež moje škofovske mitre. Radi nje sem jo hotel ponovno odložiti, a

mi ni bilo dano. Prepričan bodi, če bo moja priprošnja pri Bogu kaj veljala, bom storil vse, da se ti ta velika zamisel kar najprej posreči. Da je za uresničenje kaj takega pred vsem božja pomoč potrebna, veva oba. Saj je pisano: Če Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo oni, ki jo zidajo. A čuj še en praktičen nasvet!

Glej, ko je bila Amerika še vsa misijonska dežela, četudi ne taka misijonska ledina kot sem jo moral jaz orati, je Evropa mnogo pripomogla k njenemu verskemu in kulturnemu podvigu. Z njenimi misijonskimi prispevki so se dvigale cerkve, šole in drugi versko-kulturni zavodi. Tudi moji in tvoji ožji rojaki so vzdali mnogo skromnih sadov svojih žuljev vanje. Jaz mislim, da je prav in pravično, da zdaj, ko je Amerika Evropo v blagostanju daleč prekosila, od nje prejete dobrote povrne. Obrni se torej nanjo! Upam, da se ne boš zastonj. So med nami, ki na to še niso pozabili, ali bodo vsaj razumeli in upoštevali, če jim boš v spomin poklical.

Potrka pa tudi pri najinih rojaki. Oni sicer teh evropskih dobrot niso bili deležni. A kot si imel zdaj priliko spoznati, imajo del srca še vedno v domovini in tudi odprto roko za njene potrebe, kolikor pač morejo. Povej jim, da se jim sicer lepo zahvalim za navdušenje zame, ki so ga pokazali s tem, da so mi spomenik postavili, katerega si pravkar odkril. A še mnogo bolj vesel in hvaležen bi jim bil, če ti pomagajo zgraditi spomenik, ki si ga ti zamislil. Ne gre za ime, ampak za stvar. Uverjen sem, da se ti bodo radi odzvali, kar so deloma že pokazali."

S tem bodrilom in praktičnim nasvetom je odlični romar zapustil Baragov grob in kmalu za tem pohitel nazaj med svojo udano mu čredo, ki ga je že težko pričakovala. Pred odhodom pa nam je skromno namignil, kot mu je pač njegov blagi in obzirni značaj dopuščal, kaj mu je Baraga povedal oz. svetoval. Razumeli smo ga. Naloga, ameriško javnost, ne le slovensko, tudi angleško, za njegov veliki načrt zainteresirati, bo naša naloga. Da jo izvedemo, smo takoj sestavili tozadevni odbor, ki je že na delu. Odredil je:

1. Vsakoletno "Baragovo nedeljo", ki naj jo praznujejo vse slovenske župnije in ta dan pobero posebno kolekto za "Baragovo semenišče" v Ljubljani.

2. Zbiranje članarine "Društva za gradnjo Baragovega semenišča". Vsaj tako mi

stvar razumemo. Če je namreč govor o članarini, mora biti o članstvu. Ako pa o članstvu, tudi o družbi, društvu, ali kakor se že imenuje. Glede članstva je tako le urejeno:

a) Redni član postane, kdor plača za vselej \$3.00 ali vsako leto \$1.00. V dokaz in priznanje dobi podobico in njegov dar bo objavljen v časopisju. Kdor daruje \$5.00, dobi mesto podobice posebno diplomo s podpisom ljubljanskega nadškofa.

b) Podporniki postanejo oni, ki darujejo \$25.00. Njih imena pridejo v posebno "Zlato knjigo", ki jo bo hranilo ljubljansko semenišče v svojem arhivu v trajen spomin.

c) Ustanovniki plačajo \$100.00. Njih imena bodo vklesana v posebno spominsko ploščo, ki bo vzdana v lopi "Baragovega semenišča".

d) Graditelji, tako bi jih jaz imenoval. to je tisti, ki bi darovali \$1000.00, bi dobili lastni spomenik v semenišču. Ena izmed sob bi nosila njih ime, ali onega, ki bi mu to čast naklonili.

Duhovne dobrote, ki jih bo članstvo deležno, so sledeče:

1. Dokler bo stalo semenišče, bo vsak mesec ena sv. maša za dobrotnike. Ta sv. maša se že od preteklega oktobra vsak mesec bere.

2. Bogoslovci bodo vsak večer pri skupni molitvi opravljali še posebne molitve za člane oz. dobrotnike. Tudi s tem so že začeli.

Darovi in članarina naj se pošilja ali blagajniku ali našemu listu, ki jo bo v tem slučaju objavljaj. Za vsa pojasnila se obračajte na glavnega tajnika.

Kvišku tedaj, ker resnobni so dnovi,

Delo in trud pa naj Bog blagoslovi!

Glavni odbor:

Častni predsedniki: Vsi slovenski monsignori.

Predsednik: Rev. John Oman, župnik pri sv. Lovrencu, Cleveland, O.

Podpredsednik: Rev. John Schiffrer, župnik, Chisholm, Minn.

Tajnik: Rev. Matija Jager, 1114 Norwood Rd., Cleveland, O.

Blagajnik: Rev. Louis Kužnik, 15519 Holmes Ave., Cleveland, O.

Nadzornika: Rev. John Plevnik, župnik pri sv. Jožefu, Joliet, Ill.;

Rev. Odilo Hajnšek, O.F.M., misijonar, Johnstown, Pa.

Propagandisti: Uredništva slovenskih katoliških listov in dopisniki v angleške liste.

KRŠČANSTVO JE "MEŠANICA"

P. Bernard

TE dni mi je prišel v roke odstavek iz brezverskega časopisa, ki se dobesedno tako-le glasi:

"Krščanske vere — rimsko katoliška, pravoslavna in vse protestantske ter ostale, o katerih sami ne vemo koliko jih je — so mešanice cele vrste poganskih religij iz orientala, Male Azije, Egipta in Evrope, ki so živele v starem veku. Krščanstvo je mešanica poganskih religij po doktrinah in dogmah, obredih, simbolih in rekvizitih (cerkveni kostumi, oltarji, podobe itd.)"

Tako in podobno pišejo brezverski listi zelo pogosto. Vsi vemo, zakaj tako pišejo. Gre jim za to, da bi iztrgali iz src svojih bravcev še tisti košček vere, ki je morda še ostal v njih, čeprav je njihovo življenje že davno vse kaj drugega, kot življenje vernega človeka. Hočejo jih utrditi v brezverskem mišljenju in življenju. Zato po malem neprestano udarjajo po veri in se ji rogajo, tolažeči se z znanim pregovorom: Vselej nekaj obvisi . . .

Mi vemo, da je vera največji dar božji, ki si ga moremo misliti na tem svetu. Pa dobro tudi vemo, da človek lahko ta dar božji zapravi ali namenoma vrže od sebe, če sam tako hoče. Vsak veren človek je v nevarnosti, da zavrže vero in odpade od nje, če ni dosti previden in pazljiv. Neverni svet je neprestano za nami, da nam skuša ukrasti in iztrgati iz srca, kar je naša največja sreča, naš najdragocenejši zaklad. Zato moramo biti na straži in se moramo potruditi, da spoznamo nakane nasprotnikov in se zoper nje pravočasno zavarujemo.

Nasprotniki operirajo z najrazličnejšim orožjem. Iz vseh polj posvetne znanosti zajemajo material za napade na vero. Najrajši se zatekajo k naravoslovnim znanostim, pa tudi zgodovina jim dostikrat prav pride. Tako se tudi v zgoraj navede-

nem odstavku sklicujejo na zgodovino, češ, da zgodovina ve natančno povedati, kako je prišlo do krščanske vere, iz kakšnih mešanic je nastala in tako dalje.

Naj zajemajo nasprotniki svoje orožje iz katerekoli svetne znanosti, eno jim je vedno pred očmi: dopovedovati treba ljudem, da vera NI OD BOGA, kakor sama pravi o sebi, temuč OD LJUDI. Kdor začne to verjeti, namreč da so res tudi krščansko vero naredili ljudje kot razne poganske vere, potem seveda izgubi vera vso veljavo v njegovih očeh. Kmalu bo gledal na verne ljudi s pomilovanjem ali celo zaničevanjem, sam bo pa dal slovo vsaki veri in se bo trkal na prsi, češ, da je svobodomislec.

Mi vemo, da je tako ravnanje za vsakega človeka največja nesreča. Vemo pa tudi, da smo vsi podvrženi skušnjavam k vsemu slabemu, tudi skušnjavam zoper vero. Skušnjavam se ne moremo vedno izogniti. Vedeti moramo, da živimo na svetu zavoljo preizkušnje. Skušnjave nam niso in ne bodo nikdar prihranjene. Vemo pa tudi, da Bog pripušča skušnjave z dobrim namenom, na drugi strani pa ne pošlje nad nas nikdar tako velike skušnjave, da bi je ne mogli premagati, če le hočemo.

V boju s skušnjavami nam ni treba vedno samo ušesa zatisniti in bežati pred obrekljivci naše vere. Zelo prav je, da pogledamo včasih, kaj je prav za prav na tistih trditvah naših nasprotnikov, ki se tako postavljajo ž njimi in trdijo, da znajo vse po naravnem potu razložiti, najsižebo po naravoslovnih znanostih ali po potu zgodovine.

Samo eno stvar na kratko premislimo. Pravijo, da je krščanstvo mešanica najrazličnejših starih ver, skoraj iz vsega sveta skupaj znešenih. Potemtakem so morali biti začetniki krščanstva jako prebrisani ljudje in so morali poznati vso modrost tedanjega sveta. Preprost, neučen človek kaj takega ne zmore.

In vendar nam zgodovina jasno pove, da so krščanstvo raznesli po vsem tedanjem svetu apostoli, ki so bili nešolani ljudje, preprosti judovski ribiči. Bili so vse prej kot učeni možje. Edina vera, ki so jo poznali, je bila judovska vera. O tej veri so poslušali ob sobotah v sinagogah branje iz svetega pisma in razlago po tistem branju. O poganskih verah so vedeli samo to, da so gnusoba, katere naj se dober Jud ogiba, drugače naj pa ne skuša kaj zvedeti o njih.

Naenkrat so postali ti preprosti možje ustanovitelji in nosilci nove vere. Zgodovina nam pove, da so se te vere naučili v šoli Jezusa Kristusa. Saj je popolnoma jasno, da so morali svoje nauke nekje dobiti, kar sami od sebe jim niso prišli v glavo. Če je torej res krščanska vera "mešanica vseh mogočih ver", te mešanice niso mogli narediti apostoli, temuč k večjemu Jezus Kristus . . .

Zdaj gre za to: Kdo je bil Jezus Kristus?

Mi pravimo: Bil je Sin božji. In vemo, zakaj tako pravimo. Če je bil Sin božji, je že vedel, kaj je učil, in neumno je trditi, da je njegov nauk mešanica vseh mogočih ver.

Nasprotniki seveda ne priznajo, da je bil Jezus Sin božji. Kaj pa rečejo o njem?

Še vedno se najdejo taki, ki pravijo, da Jezus sploh živel ni. Potemtakem so vendar apostoli pričetniki krščanstva? In potem je naravnost nemogoče, da bi bili preprosti ribiči naredili novo vero kot mešanico vseh mogočih ver. V tem slučaju moramo reči, da tudi apostoli niso pričetniki krščanstva. Moral je biti nekdo drugi. In čudno je, da bi zgodovina ne vedela povedati, kdo je tisti.

Drugi pravijo, da je Jezus sicer živel, tudi učil je, pa ne tako kot so pozneje apostoli učili. Bil je samo človek in nič več. Ko je umrl, so ga ljudje naredili za Boga in so mu podtaknili celo vrsto nauk, ki jih v resnici ni učil.

Če je tako, pridemo spet do tistega, kar je bilo že poprej rečeno. Kako so mogli preprosti možje krasti od vseh mogočih ver in podtikati Jezusu in tako ustanoviti krščanstvo?

Res je, da so pozneje šli ven iz judovske dežele, razkropili so se po vsem svetu in so gotovo po svetu marsikaj zvedeli o raznih poganskih verah, česar doma v judovski deželi niso vedeli. Tako je samo na sebi mogoče, da bi bili iz tistih ver pobrali zase, kar jim je bilo všeč.

Ampak!

En apostol je šel daleč na vzhod v Azijo, drugi daleč na zapad, recimo v Italijo, tretji daleč na jug, morda v Arabijo ali Egipet, četrti na sever itd. Res so imeli povsod dovolj prilike, spoznavati tuje vere, ampak zelo čudno je, kako so mogli po vseh teh krajih enako učiti in se jim ni ves nauk zmešal, ko so tako vsak v svojem kraju krpucali skupaj svojo "mešanico" . . .

Za tako reč je treba imeti stalen medsebojni stik in veliko dogovora. Ali mislite, da so lahko vsak čas kje skupaj prišli in imeli konference kot kaka liga narodov? Hm, takrat se ni potovalo po "luft balonih". Ali mislite, da so si pisali "special delivery" pisma ali celo telegrame drug drugemu pošiljali? Ali so nosili s seboj "wireless" aparate?

Kajne, kako smešno! Nasprotniki bi radi utajili tisti veliki čudež, da je prava vera prišla od Boga, na drugi strani pa verjamejo v največji čudež, da je namreč en apostol tam nekje v Perziji pobral par nauk iz ondotne vere, eden v Indiji (in baje celo na Kitajskem!) zopet nekaj iz tiste vere, Peter iz rimske, Pavel iz grške in tako dalje, nazadnje so pa vsi eno in isto reč učili . . .

Kdor take reči verjame, je bolj "veren", bolje rečeno, ta je bolj LAHKOVEN kot smo katoliški kristjani. Pa se še trka na prsi, kako je "prosvitljen" in iz nas norce brije. Ali je koristno za nas, da drvimo za takimi "voditelji"?

Patron zamorskega ljudstva.

Fra. Alojzij Medic, O.F.M.

LI niso nebesa samo za bele ljudi?" je žalostno majala z glavo stara zamorka. "Mislite, da me bodo tam gori trpeli? Ah, jaz grem rajši v pekel, samo da bom daleč od gospodarjev in gospodaric."

Tako je dejala zamorka stricu Tomu v povesti "Koča strica Toma", ki popisuje trpljenje ameriških sužnjev pred emancipacijo pod predsednikom Lincolnom. Da se je starka zelo varala, je priča zamorski brat lajik bl. Martin de Porres. Bil je član dominikanskega reda. Po zelo bogatem in koristnem življenju je sloveči brat umrl v sluhu svetosti. V naših časih se je pričel proces za njegovo kanonizacijo. Veliko zanimanje se je pojavilo za blaženega med vsemi narodi, seveda posebno med zamorci. Dvanajst milijonov črncev je samo v Ameriki, ki niso udje Gospodove črede, sv. katoliške cerkve. Vsi ti in še več milijonov drugih bodo bolj naklonjeni sveti veri, ako sv. cerkev Martina proglasi za svetnika. "Njegovo povišanje bi dalo povod, da se prinese luč sv. vere milijonom zamorcev, ki zdaj žive v temi poganstva." Tako je pisal preč. o. Gillet, general dominikanskega reda.

Kako globoko zanimanje se je pojavilo po celi državi in med vsemi ljudmi za svetniškega zamorca, jasno predstavlja "Zveza bl. Martina", ki se je ustanovila v New Yorku. Dominikanski glasnik, list "The Torch", je tudi bil ustanovljen z namenom, da razširja pobožnost do bl. Martina med duhovniki, redovniki in sploh belimi in nebelimi verniki.

Bl. Martin se je rodil v Limi, Peru, leta 1579. Njegovi starši so bili Don Juan de Porres, španski državljani, in Anna Velasquez, svobodna zamorka iz Paname. Od zgodnje mladosti je Martin kazal razna znamenja bodoče svetosti. Najodličnejše čednosti nadarjenega dečka so bile otroška preprostost, ponižnost ter dobrotljivost napram ubožcem. Kolikor večji je postajal, toliko bolj je tudi plamtel v njegovem srcu ogenj svete ljubezni do bližnjega, posebno do trpečih in bolnih. Da

bi mogel zdraviti te siromake brezplačno, se je lotil z vso resnostjo pouka v zdravilstvu. Tako je res pozneje mnogim pomagal v njihovih boleznih.

Ko je ljubezen božja vedno močnejše naraščala v njegovem srcu, je Martin pričel bolj in bolj sovražiti nečimernost sveta in ž njim vred vse časti in zabave. Hotel se je popolnoma posvetiti Bogu. S tem namenom je prosil dovoljenja za vstop v tretji red sv. Dominika. Prošnja je bila uslišana. Sprejet je bil ter zapisan v družbo ponižnih strežnikov samostana sv. Rožnega venca v Limi. Bratje bi z veseljem sprejeli tako svetega in nadarjenega mladeniča v prvi red, toda Martin si je izbral najnižje mesto v družbi. Šele devet let kasneje je postal brat prvega reda in to šele, ko so mu zapovedali pod pokorščino. Martin je bil idealen redovnik. Natančno je izpolnjeval redovno vodilo in se zvesto oklenil svetih obljub. Bil je marljiv učenec ter se skrbno izvežbal v čednostih, ki jih zahteva popolnost. Posebno se je odlikoval v ponižnosti. Veselo je izvrševal najnižja dela, prepričan, da je največji grešnik. Vsako grajanje in ponižanje je ljubeznivo sprejel kot prihajajoče iz božjih rok.

Kljub temu, da je ohranil svojo dušo čisto, brez kateregakoli madeža prostovoljnih grehov, seveda po božji milosti, je neprenehoma mrtvičil svoje telo s posti, bičanjem in drugimi ostrimi spokornostmi. Njegova ljubezen do Odrašenika je tako vzklopela, da so ga videli plavajočega v zraku pred podobo Križanega. Ni čuda torej, da je Martinovo srce kar gorelo za božjega Zveličarja. S posebno vnemo se je pomenkoval o nebeških rečeh, želeč, da tudi v sobratih prižge ogenj božje ljubezni.

Blaženi je neutrudljivo delal za zveličanje duš. Močno si je tudi želel milosti mučeništva, da bi s prelitjem svoje krvi pričal o veri v Kristusa. Ljubezen do Boga je bila povod Martinove vseobsegajoče ljubezni do človeštva. Božja ljubezen ga je gnala vedno naprej v veliki skrbi za bolnike in umirajoče. Bog ga je tudi obdaril na čudovit način. Ko se je trudil z napornim delom v svoji domovini, je istočasno oskrboval potrebe ubogih sužnjev v Afriki. Tam so ga namreč mnogokrat videli, kako je tolažil zamorske jetnike in posredoval za njihovo osvoboditev iz sužnosti. Zgodilo se je, da je eden teh osvobojenih sužnjev, Frančišek de Montaya, pozneje dospel v Peru. Takoj je spoznal svojega dobrotnika, bl. Mar-

tina. Zoper voljo Martina je Frančišek povsod pripovedoval o svojem suženjstvu v Afriki ter kako ga je brat Martin tamkaj tolažil in končno dosegel njegovo rešitev. Novica je seveda močno prevzela meščane, ki so dobro vedeli, da je sveti brat-lajik preživel skoraj vse svoje dni v samostanu sv. Rožnega venca v Limi. Mnoge zanesljive osebe so pričale, da so srečale br. Martina v raznih deželah, zelo oddaljenih od Peru. Tudi ti ljudje so bili deležni njegove dobrodelnosti.

Br. Martin je bil v skrbeh radi sirot v mestu Lima. Poskrbeti je hotel zanje dostojno vzgojo in dom. Posrečilo se mu je z milodari sezidati lepo šolo. V njej so sirote prejele hrano, obleko in druge življenjske potrebščine ter so bile poučene v resnicah svete vere. Tako vseobsegajoča je bila njegova ljubezen, da so bile tudi živali predmet njegovega rahločutnega srca. Tudi on, kot nekoč sv. Frančišek, je imel posebno oblast nad živalmi.

Bog je resnično obdaril br. Martina s posebnimi čudežnimi darovi. Čital je najtajnejše skrivnosti človeškega srca. Prejel je tudi dar prerokovanja. Premagal je prav lahko vse napade in zvijače hudobnih duhov. In da si ni imel prilike, da bi se pravilno izobrazil, je razsvetljen od sv. Duha rešil najtežja bogoslovna vprašanja. Učenjaki so se kar čudili nad njegovo modrostjo.

Bog je tudi pokazal svojo naklonjenost zvestemu služabniku s tem, da je bil deležen mnogih nebeških prikazni. Razodeto mu je bilo tudi, kako in kdaj bo zapustil svet. Martin je mnogokrat napovedal bratom dan svoje smrti. Končno je na smrt zbolel. Prosil je, da bi se bratje zbrali okrog postelje, ker je želel prositi jih odpuščanja za svoje pregreške. Potem je vzel razpelo v roke in ljubeznivo zrl v podobo Križanega. Bratje so pa pričeli molitve za umirajoče. Ko so prišli do besede: In beseda je meso postala, je br. Martin pritisnil razpelo k srcu in z veselim obličjem izročil svojo nedolžno dušo Stvarniku. To se je zgodilo 3. novembra 1639. Po smrti je Martin nadaljeval svoje dobro delo. Mnogim je pomagal na čudežen način. Sv. cerkev je priznala njegovo veliko moč in priprošnjo pri Bogu za uboge zemljane. Papež Gregor XVI. ga je povišal do stopnje blaženstva. Njegov god se svečano praznuje 5. nov. v škofiji Lima ter v redu sv. Dominika po širnem svetu.

Pričakovati je, da bo v bližnji bodočnosti proglašen za svetnika.

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

NOVI črni oblaki nad Španijo. — Katoliško misleča Španija in ž njo ves ostali katoliški svet sta bila po zlomu socialistične revolucije prepričana, da je rdečim ondi za dolgo dobo odklenkalo. Prej dokaj starokopitna in zaspana Španija se je zbudila ter versko, politično in socialno krepko razgibala. Nihče ni dvomil, sama najmanj, da bo po letošnjih splošnih volitvah njen preporoditelj in voditelj Gil Robles dobil vladne vaje v roke, pometel z radikali in njih kulturnobojno ustavo ter popeljal svojo domovino v lepše zarje. Prva poročila o izidu volitev so to potrjevala. Zato je bilo presenečenje tem večje, ko se je razvedelo, da so zmagali socialisti s svojimi zavezniki. Kako se je moglo to zgoditi, nam zaenkrat še ni jasno. A dejstvo je. Nikakega dvoma ni, da stoji cerkev na španskem zopet pred svojo Kalvarijo. Kulturnobojna ustava je zopet uveljavljena in cilj nove vlade je, deželo pretvoriti v komunistično republiko.

KEDOR zna pa zna. — Temu našemu pregovoru delajo boljševiki čast. Krog njih političnih prijateljev se vedno bolj širi. Domala vsaka država, ko sklene ž njimi politično prijateljstvo, si izgovori, da v njej ne bodo delali kake komunistične propagande. Oni to tudi verno in slovesno obljubijo. A obljubiti in držati je nekaj drugega, zlasti še pri takih, ki jim je vest in poštenost, kamoli še vera, deveta briga. In taki so boljševiki. Njih poslaništva pri raznih vladah so navadno središča boljševiške propagande za dotično državo. Nov dokaz za to njih taktiko je doprinesla revolucija v Braziliji, ob koncu nov. prošlega leta. Dognano je, da je bila delo boljševiških agentov. Pa kako so znali boljševiki njeno ognjišče dobro zakriti. Na shodu III. internacionale so sklenili, da si hočejo vzeti za tarčo države latinske Amerike, izvemši republiko Uruguay, ki je bila ž njimi v diplomatski zvezi. A kaj se je izkazalo? Da je bilo prav sovjetsko poslaništvo v Uruguayu gnezdo boljševiške propagande za celo latinsko Ameriko. Zato je ta republika pretrgala diplomatske zveze s sovjeti. Na isti način

boljševiki našo Ameriko za nos vlečejo.

NOV ženski red za zedinjenje Angličanov. — Katoliška Anglija je dobila nov ženski red z imenom "Messengers of the Faith", kar bi bilo po naše "Glasniki vere". Prav za prav je bil že l. 1914 ustanovljen po neki Mrs. Gordon. A dolgo je živel bolj skrito življenje. Zibelka mu je stekla v hlevu na zahodni strani Londona. V začetku se je boril z velikimi težavami, notranjimi in zunanji. Po vojni se je začel presenetljivo hitro širiti. Danes ima že 73 redovnih postojank, ne samo v Angliji, ampak tudi zunaj nje. Po zadnjem poročilu ustanoviteljice in voditeljice ima n. pr. v Nemčiji 14 hiš, v Franciji 8, v Belgiji in Holandiji po 6, v Španiji 3, v Avstriji in češkoslovaški po 2. Je to redovna družba popolnoma nove vrste, tako po svojem notranjem ustroju kot po svojem zunanjem delu. Sestre ne nosijo običajne redovne uniforme. Njih obleka se le malo loči od one svetnega ženstva. Kroj je domala isti, le barva je za vse sinja, pas usnjat, klobuk črn. Obljube delajo samo od leta do leta. V kolikor jih družba kot taka ne more preživljati, si morajo same pomagati. Njih glavni delovni cilj na zunaj je pridobivanje konvertitov iz anglikanizma. V ta namen se poslužujejo najmodernejših sredstev: javnih verskih predavanj, razgovorov, razprav in pridiganja na cestnih vogalih. V tem poslednjem apostolatu delujejo skupno s "Katoliškimi pričevavci resnice" (Catholic Evidence Guild). A niso zadovoljne s tem, da komu samo pomagajo do prave vere in cerkve. Skrbijo tudi zanj, če je po spreobrnitvi zašel v gmotne težave, zlasti za anglikanske lajiške sestre, ki se spreobračajo, ter za nekdanje katoliške sestre, ki so iz kateregakoli vzroka morale iz reda. Dalje poučujejo v krščanskem nauku otroke, ki so prisiljeni obiskovati brezverske državne šole. Sprva so celo cerkveni krogi to novo redovno družbo postrani gledali. Ko so pa uvideli, da ima najboljše namene in dosega lepe uspehe, so se sprijaznili z njo. Poleg mnogo drugega dobrega, kar je storila, lahko gleda že na 2000 konvertitov. Čas je rodil potrebo tudi takih verskih redov. Za vso njihovo pisano družbo je dosti dela.

POD krinko dobredelja. — Razne dobrodelne organizacije danes rastejo kot gobe po dežju. A to ni povsem zanesljiv termometer dobrosrčnosti, še manj pa krščanskega usmiljenja do trpečega sočloveka. Kajti mno-

go teh dobredelnih organizacij ni drugega, kot navadno podlo raketirstvo, ki pod to firmo dobrosrčne v svoj lastni prid na debelo goljufa. Na to opozarja javnost veččak Mr. William Hodson, newjorški pooblaščenec za javni blagor. Pravi, da je na delu vse polno postavnno organiziranih in delujočih dobredelnih central, večkrat pod firmo duhovnikov raznih ver, ki zbirajo prispevke. A ta imena verskih predstavnikov so samo izmišljena vaba za lahkoverne dobričine. Pod to firmo zbrani denar gre v žepe raznih raketirjev, ki jim je dobrodelje deveta briga. Zato imenovani svari take dobričine, naj se ne dajo zvoditi po še tako blesteči firmi in naj ne dajejo svojih težko prisluženih, od lastnih ust pritrغانih centov, raznim kolektorjem in kolektoriceam, magari če se jim v redovni obleki predstavijo. Kajti tudi pod to privlačno uniformo ti vampirji pošiljajo svoje agitatorje in agitatorice od hiše do hiše. Dokler se tedaj nisi do živega prepričal, kedo je, ki te prosi, in za koga prosi, zapiraj pred takimi vrata, njihova pisma pa meči v koš!

UBOGI sv. Krištof. — Sv. Krištof je patron voznikov in priprošnjik za srečno pot. Kot takega tudi avtomobilisti dobro poznajo. V novejšem času je prišlo v navado, da na njegov praznik blagoslavlja avtomobile in jih opremljajo z njegovo svetinjico, da bi srečno vozili. To je vse lepo in priporočljivo. A nekaj je pri tem vse obsodbe vredno in bolj pogansko kot krščansko. Mnogi taki namreč mislijo, če imajo svetinjico sv. Krištofa v svojem avtu, jim ni treba pameti. Češ, bo že ta mogočni patron tako šofiral, da se mi ne bo nič hudega pripetilo. Na njegov račun vozijo kot divji in morda še v okajenem stanju. To se pravi norce briti s svetnika in predrzno grešiti na božjo pomoč. Tak bo za kazen še prej doživel neljub ali celo usoden pripetljaj na svojih potih. Med takimi častivci sv. Krištofa in onimi, ki imajo mesto njegove svetinjice na svojem avtu štiriperesno deteljico ali konjsko podkev ali kakega podobnega fetiša, v resnici ni nobenega razločka. Kdor hoče biti na svojih avto-potih deležen varstva sv. Krištofa, naj si ob pogledu na njegovo svetinjico vsakokrat, ko zasede svojega brezglavega konjiča, pokliče v spomin tisti naš pregovor: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal — na priprošnjo patrona avtomobilistov, sv. Krištofa.

ZANIMANJE za Barago raste. — Detroitški angleški list piše: "O široko razpredenem zanimanju, posebno med 240.000 Slovenci živječimi v tej deželi, za beatifikacijo Most Rev. Friderika Barage, prvega marquetteškega škofa, poroča Rev. Ethelbert Harrington, župnik cerkve presv. Srca v Calumetu in postulator v tej zadevi. Zanimanje, kot to piše Rev. Harrington, je posebno naraslo z obiskom Most Rev. Gregorija Rožmana, nadškofa ljubljanskega v Jugoslaviji, ki je radi tega obiskal to deželo. Nadškof Dr. Rožman je obiskal demala vse slovenske župnije Združenih držav. Več kot pred 100 leti je Rev. Friderik Baraga prišel v deželo, da se posveti divjakom srednjega zapada."

MISIJON za gluhe. — Za slepimi so gluhi največjega milovanja vredni. Živa beseda ne najde pri njih odmeva. V cerkvi pridigarja samo gledajo. Le kar jim z rokami in z izrazi spreminjajočega obraza nekako nazorno pove, deloma razumejo. A to je zlasti pri mrtvem prednašanju angleških govornikov bore malo. Tem bednim je moderna tehnika prišla na pomoč, vsaj takim, ki niso "kot zemlja gluhi". Za posamezne je iznašla razne aparate, ki jim povečujejo sluh. Zadnje čase pa so prišli na lepo misel, kako bi večjo družbo takih zasegli s pomočjo tehničnih modernih naprav. Sklenili so s pomočjo njih za naglušene prirediti posebni misijon. Skoro istočasno sta bila dva taka misijona, v Chicagi in Denverju. Misijona v chicaški stolnici najsvetejega Imena se je udeležilo 500 naglušnih. V ta namen so inštalirali 750 akustikov, slušnih aparatov. Poleg tega so še med posamezne razdelili audifone. Pridigar na prižnici, Rev. Tomaž Horne, je imel pred seboj dva mikrofona. Enako je bil obdan z njimi pevski zbor. Tehnično opremljene s potrebnimi aparati so bile tudi štiri spovednice. Pravijo, da so se poskusi jako dobro obnesli, v veliko duhovno tolažbo naglušnih. Prireditelju tega misijona, stolnemu župniku Msg. J. P. Morrisonu je dalo to pobudo, za novo misel. Ena izmed mestnih cerkva naj bi bila stalno opremljena s potrebnimi tehničnimi aparati, kamor bi naglušeni hodili poslušat božjo besedo in k sv. spovedi. V resnici, zakaj bi tehnike na tak ali podoben način ne izkoriščali v boljše namene kot jim navadno služi.

KATOLIŠKI odmevi v Lincolnu. — Lincoln vsi poznamo. Saj nam vsako leto na njegov narodni praznik 12. feb. znova ožive nje-

govo vzvišeno podobo. Notredamsko vseučilišče v Indiani mu je odkazalo mesto med petimi največjimi možmi svetovne zgodovine. Kristus, Aristotel, Shakespeare, Galileo in Lincoln, ti naj bi bili največji. Ni pa tako splošno znano, da si je naš ameriški zastopnik v petorici teh največjih, Lincoln, priboril to častno mesto radi katoliških odmevov v njegovih osebnosti. Ni bil katoličan, a je rasel in se likal v katoliškem ozračju. Njegova domovina, država Kentucky, je bila takrat po večini katoliška, kolonizirana iz Marylanda. In prvi Lincolnov učitelj Zaharija Riley je bil katoličan z dušo in telesom. Saj je pozneje sledil nekemu svojih sorodnikov v najstrožji red katoliške cerkve, v red trapistov.

NOVI angleški kralj in katoličani. — Angleški katoličani pozdravljajo svojega novega kralja ne samo kot udani podaniki, ampak tudi kot katoličani. Kolikor je do sedaj pokazal, upravičeno. Ni še bil kronan, a je že dokazal, da hoče biti tudi napram katoličanom, četudi jih je le par milijonov, pravičen vladar. Odločno je izjavil, da pri kronanju noče položiti običajne prisege, v kolikor je njegovo besedilo žaljivo za katoličane. Besedilo je namreč še iz tistih časov, ko so bili katoličani na Angleškem še brezpravni pariže. Je izrazito in borbeno protestantsko. V resnici se angleški vladarji te prisege že delj časa niso držali, čeravno so jo napravili. Novi kralj je pa niti narediti noče, še manj, da bi se po njej ravnal, v kolikor je za katoličane žaljiva in krivična. Tako se angleškimi katoličanom pod kraljem protestantom obetajo boljši časi, kot jih imajo n. pr. nemški katoličani pod katoličanom Hitlerjem.

MISIJONI med našimi črnici. — Po najnovjšem izkazu je stanje misijonov med našimi črnici sledeče: Vseh črncev v Združenih državah je nekaj nad 12 milijonov. Od teh jih je 241.024 katoličanov. Oskrbuje jih 252 misijonarjev-duhovnikov, 64 svetnih, ostali so raznih redov. Vštetihi ni 27 duhovnikov učiteljev oz. profesorjev. Lastnih cerkva imajo 221. Od teh je 159 organiziranih župnij, s stalnimi duhovniki. Ostale so misijonske podružnice. Župnijskih oz. misijonskih šol je 189. Nadalje 15 sirotišč, 7 penzionatov, 49 višjih šol, 3 trgovske šole, 1 kolegij, 1 malo in 1 veliko semenišče. Župnijske oz. misijonske osnovne šole obiskuje 35.026 otrok. Vse šole vodijo razne redovne družbe. Zastopanih je 34 ženskih kongregacij s 1000 sestrami in 200

svetnimi učiteljicami. Če pomislimo, da je bilo pred 50. leti le 15 cerkva za črnce, z ravno toliko misijonarji in le par misijonskih šol, je to gotovo lep napredek. A na drugi strani ne smemo prezreti, da je 251.000, kolikor je katoličanov, v primeri s celotnim številom 12 milijonov, sorazmerno malo. Je več protestantov. Teh je 5.392.059. Oskrbuje jih 25.034 ministrov. Cerkev oz. misijonskih kapel imajo 47.146. Tedaj jih vseh skupaj niti polovica ni krščanska. Vsekako še prostrano misijonsko polje.

STANJE naših indijanskih misijonov. — Vseh Indijancev na ameriškem teritoriju, z vključeno Alasko, je 360.843. Pripadajo kakim 200 plemenom, različnih jezikov oz. narečij. Med temi je kakih 150.000 še paganov, 100.000 katoličanov in sto tisoč protestantov. Katoliške Indijance oskrbujejo 204 misijonarji, izvečine razni redovniki. Cerkev oz. misijonskih kapel imajo 413. Svojih šol pa vseh skupaj 72. Med temi je 38 zavetišč s 5188 otroci. Ostale so dnevne šole, ki jih obiskuje 1832 otrok. Vodi jih 450 sester. V misijonski službi je še 75 redovnih bratov in 222 indijanskih katehistov. V 50 letih se je število indijanskih katoličanov podvojilo, število misijonarjev in misijonark ter misijonskih cerkva in šol potrojilo. Je pa tudi med njimi še mnogo dela. Zlasti na polju misijonskega šolstva. Kakih 14.000 katoliških indijanskih otrok hodi v državne šole, ali nikamor, ker manjka katoliških misijonskih šol in učnih moči. Nas posebno zanimajo Čipevci, Otawci in Menominee, med katerimi so delovali naši misijonarji: Baraga, Pirc, Skala i. dr. Vseh teh skupaj je kakih 30.000. Polovica jih je katoliška.

KATOLIČANI vzhodnega obreda v Ameriki. — Kot je razvidno iz njih angleško pisane glasila "Krizostom", je njih stanje v tej deželi sledeče: Vseh skupaj je 635.189. Pripadajo pa sledečim vzhodnim obredom; Ardenskemu 4739, kaldejskemu 748, bizantinskemu 10.000 maronitskemu 38.300, siro-antijohenskemu 6801, rumunsko-bizantinskemu 7932, rutensko-bizantinskemu 553.110. Ti slednji imajo v Ameriki dve škofiji, eno s sedežem v Philadelphiji, Pa., drugo s sedežem v Pittsburghu, Pa.

Kotiček

lemontskih
klerikov

REDOVNIK ŽE 43 LET.

DNE 29. febr. smo tukaj v našem samostanu praznovali triinštirideseto obletnico, odkar so č. oče John Ferlin prvič naredili svoje redovniške obljube. Res, dolgo so že posvečeni Bogu na tem svetu. Zvesto so le Njemu služili in za to zvestobo jih čaka v nebesih neprecenljiv zaklad, ki ga Bog da onim, ki ga ljubijo. Mnogo dobrega so že naredili oče John v tej solzni dolini, veliko solz so mnogim obrisali. In ko bodo stopili v večni dan, bo Bog njim obrisal vse solze in jih bo k sebi vzel, da se brezkončno z njim radujejo.

Da bi pokazali, da smo se tudi mi kleriki spomnili na njihov dan, smo njim v čast zapeli po kosilu v obednici par slovenskih pesmi. Prva pesem je bila po glasu angleške pesmi "Happy birthday to you". Druga je bila "Lipa zelenela je". To pesem imajo oče John posebno radi, ker jo pojo tudi njihove čebelnice, kadar gredo na cvetočo lipo nabirat sladki med. Tretja je pa bila "Prijet'ljji, zdaj vesel' bodimo". To je znana dolenjska zdravica in smo jo zapeli zato, ker so oče John po rodu Dolenjec. Vemo, da je slavljenca vse to veselilo. Žal, da pride ta obletnica samo vsako četrto leto. Ker je letos prišla, nismo hoteli, da bi šla mimo nas brez vsega.

Tisti dan je bila tudi štirideseta obletnica, odkar so o. John naredili slovesne obljube. Tukaj bi bilo dobro malo povedati, kdaj in kakšne redovniške obljube naredimo. Vsak kandidat za redovniški stan mora najprej za eno leto v novicijatu. To je leto poskušnje. Po končanem novicijatu izvemo, če smo za redovniško življenje ali ne. Če mislimo, da smo, in nam tudi predstojniki to potrdijo, naredimo neslovesne ali časne obljube. Te obljube, namreč obljuba pokorščine, ubožstva in čistosti, trajajo 3 leta. Tekom tega časa redovnik še dalje samega sebe preizkuša, če je pripraven za ta poklic ali ne. Ko ta čas poteče, mora za gotovo vedeti, kako in kaj. Po končanem treh letih je redovnik prost, da lahko gre domov, če misli, da ni za samostan. Če pa misli, da bo lahko ostal v redu, se posveti Bogu za vselej s slovesnimi obljubami. Ko naredi te obljube, v resnici lahko reče, da je našel Njega, ki ga ljubi njegova duša, in da ga ne bo izpustil vekomaj. Potlej, ako je zvest svojim obljubam, živi v miru in ljubezni z Bogom, da dan za dnem napreduje v svetosti, druge duše vodi k božji milosti in navsezadnje dobi tisto stoterno plačilo, ki mu ga je Bog obljubil.

Fra. Martin Stepanič, OFM.

VOŠČILA ZA DOBER USPEH.

Neka novica je nas klerike zelo presenetila in dala povod, da se nas je lotil prečuden duh nevoščljivosti. Čuli smo namreč, da Fr. Edvard odpotuje v staro domovino. Seveda smo mu iz srca voščili: Srečno pot! Kljub temu se nas je polastila neka nevoščljivost, ker mi nismo bili deležni take sreče. Kdo se ne bi z veseljem va-

dil v lepem maternem jeziku pod takimi pogoji in v takih okoliščinah? Ker pa priložnost nam ni bila dana, smo se ji velikodušno odpovedali in kratkomalo dali slovo nevoščljivi misli. Po pravici povedano: vsi iz srca privoščimo Fathru Edvardu njegovo srečo in iskreno želimo, da se dobro nauči maternega jezika in obenem kolikor mogoče natančno seznanji z domovino naših blagih očetov in mamic. Svetovali bi mu, da naj si dobro ogleda ljubo zemljo, saj slišimo, da je marsikaj lepega tam, kar bo ostalo v neizbrisnem spominu.

Pa še nekaj. "Kranjsko košto" naj si Father tudi krepko privoščijo, ki tako značilno predstavlja preprostega slovenskega duha in vzdržuje tako močno in krepko slovensko potomstvo. Mislim namreč, da naj se Father obilno "nabunka" kisle repe in žgancev. Seveda ne sme zanemarjati krasnega domačega vinca in okusne potice. (Pa ta opomin je morebiti popolnoma nepotreben.) Opomniti ga pa moram, da je določena mera za vsako jed, ker sem že večkrat slišal pritožbe, da vsak obiskovalec domače zemlje pridobi od dvajset (kot n. pr. Father Aleksander . . .) do petdeset funtov. Pri tem je zelo tolažilna vest, da prevoznine ne računajo po tem, koliko funtov kdo tehta na vagi . . .

Tako torej voščimo Fathru Edvardu uspešen in vesel izlet. Toplo se pa priporočamo, da nam prinese, ko se vrne, vsaj par funtov pravih in resničnih kranjskih klobas. Kot plačilo za to dobro delo mu pa obljubimo, da bomo "prisparali" zanj tu v Lemontu profesorsko službo. Učil nas bo slovenščino! Le dobro naj se nauči, da ga ne bomo njegovi bodoči učenci v zadrego spravili z različnimi vprašanji glede slovenske slovnice.

Zadnji mesec so se izvršile nekatere spremembe po farah, kjer delujejo slovenski frančiškani. Brezdvomno so vam že znane, ker so bile objavljene v raznih naših časopisih. Vsem tistim faram in novim župnikom želimo obilo božjega blagoslova. Upamo, da bodo vsi delovali v duhovni in časni napredek svojih novih čred. Tu pa omenim še eno spremembo, ki se je izvršila koncem februarja. Naš lanski novomašnik, Fr. Pius Petrič, se je preselil iz Johnstowna v So. Chicago, kjer bo za pomoč preč. Fathru komisarju. Tudi njemu želimo mnogo božjega blagoslova v njegovi službi.

Fra. Alojzij Medic, OFM.

POVEM SVOJE MNENJE.

Prav veseli me, da je naše dopisovanje v Ave Marijo vzbudilo nekaj pozornosti v naši javnosti. To sklepam iz tega, ker nam je nekdo poslal izrezek iz "Glas naroda," kjer Mr. Frank Kerže piše nekaj, kar je nas prav močno zanimalo. Tam se namreč največ bere o izginjanju slovenskega jezika v Ameriki. Priznati moram, da nam članek pove nekatere reči, ki so resne in resnične. Pravim pa "nekatero", ker v drugih jaz (in še drugi z menoj) in Mr. Kerže nismo istega mnenja. Jaz celo mislim, da je v tej ali oni reči njegova sodba prehuda, včasih prenegla.

Zanikal ne bom, da v današnjih slovenskih listih in časopisih najdemo večinoma tudi angleški del. Jaz mislim, da to ni slabo znamenje. Po mojem mnenju tega ne delajo zato, da bi hoteli počasi vse bravce navaditi na angleško branje. Mislim, da zato tako delajo, da bi mladima rajši tudi slovenski del brala, ko enkrat angleški del pregleda. Iz lastne skušnje vem, da je dvojezična

tvarina močan nagib za mladino, da vse prebere, ne samo angleščine, ampak tudi slovenščino. Dobro se še spominjam, kako sem preziral neki slovenski list, ki niti ene angleške besedice ni imel. Kmalu je pa tisti list posvetil dve celi strani samo za angleščino. Potem sem navdušeno iskal in prebral novice iz raznih slovenskih naselbin. Kmalu pa nisem bil več zadovoljen samo z angleško pisanimi novicami. Ker se mi je najprej z angleško pisanimi novicami vzbudilo zanimanje za življenje po slovenskih naselbinah, sem začel brati tudi slovenski del. Zdaj pa komaj pričakujem, da pride list vsaki teden. Kakor se je meni godilo, se gotovo godi tudi mnogim drugim.

G. Kerže dalje trdi, da v angleški del naših listov pišejo samo o športu "z njegovimi praznimi zmagami".

Naprej bi rad poudaril, da šport ni sama "prazna" reč. V teh športnih rečeh je mnogo vzgojnega. Ali ni že to velikega pomena, da šport našo mladino tako lepo skupaj drži? In kadar je mladina skupaj, je nihče ne bo obsopal s samimi resnimi rečmi, ampak ji bo skušal dati tudi dobre in zdrave rekreacije, razvedrila. Brez take rekreacije bo začela kmalu okrog lumpati in se potepati, potem jo pa lovite po vseh cestnih ogljih, če mislite, da vas bo čakala. Če imamo rajši mladino lumpov in vagabundov, potem le potisnimo šport v kot. Sploh trdijo vsi vzgojitelji mladine, da je šport zelo uspešno sredstvo za likanje značaja. Mislim, da moramo posebno s tega stališča gledati vse to živahno športno gibanje tu v Ameriki.

Slišal sem praviti, da je celo ljubljanski nadškof dr. Rožman dobro uvidel to stran športa. Rekel je, da spozna, kako šport vodi mladino proč od nezdravega politiziranja. Gotovo bi bilo še mnogo več prevratnih komunističnih idej med mladino, če se ne bi toliko zanimala za šport, ki njene mlade misli drugam obrača. Ravno tako to reč zelo dobro razumejo naši ameriški škofje, zato najdemo skoraj v vsaki škofiji posebno športno organizacijo po imenu "Catholic Youth Movement". Tako upam, da bi tudi Mr. Kerže lahko spremenil svoje mnenje, saj to za modrega človeka ni nič slabega, čeprav je res, da je stara ideja železna srajca.

Dalje tudi ne morem pritrditi Mr. Keržetu, da se v angleško pisanem delu naših listov nič drugega ne piše kot sam šport. Saj vendar sam vidim, na primer v našem "Glasilu KSKJ", da je poleg športnih poročil še marsikaj drugega dobrega branja. Kaj pa razni verski članki, zgodovinski članki, poročila iz društvenega delovanja, vzgojni spisi in tako dalje, ali ni tudi dosti takih na "Our Page"? Zakaj pa naš kritik tega ne vidi?

Iz vsega tega napravimo en sklep, ki mora biti zadovoljiv za vse. Res je, da šport ne sme biti sam sebi namen. Šport je pa dobro sredstvo za kaj višjega in boljšega. To je pravilna misel o športu. In jaz mislim, da velika večina naših ameriških športnikov tako razume svoj šport. Posebno si upam trditi, da ga mi katoličani tako razumemo. Zato rečem na koncu, da nam šport ni prinesel že veliko samih "praznih" zmag, ampak tudi že veliko "polnih". Saj veste, kaj hočem s tem reči.

Še marsikaj bi rad napisal, pa bo menda moj dopis že predolg. Morebiti pa še drugič kaj. Za oni dopis pa hvala lepa Mr. Kržetu, ki ga je napisal, pa tudi onemu neznancu, ki mi ga je poslal.

Fra. Ciril Šircelj, OFM.

PUST.

Velikokrat, da, prevečkrat, rabimo besede, katerim ne vemo pravega pomena. K večjemu poznamo njihov navadni pomen, ne pa prvotnega, originalnega. Ena taka beseda je "pust". Vsi veste, kaj pomeni ta beseda. Tudi pri nas v Lemontu se je pust nekoliko ustavil, preden je prišel post. Zato smo se kleriki začeli zanimati, kaj prav za prav beseda "pust" pomeni. Poučili smo se o tem in sedaj hočem tudi tukaj nekaj napisati o pustu.

V zadnji številki smo brali podobno besedo: delopust. Tam je bilo povedano, da je ob sobotah zvonilo v znamenje, naj vsakdo svoje delo pusti in naj se začne pripravljati na praznovanje drugega dne, ki je Gospodov dan. Temu se je reklo "delopust". Nekaj podobnega je tudi pri besedi "pust". Tisti dan pred postom je prinesel nalogo, da naj vsak katoliški kristjan meso pusti in naj ga ne je več notri do velike noči. Temu se je reklo najprej "mesopust", pozneje se je pa beseda skrajšala v "pust".

V Ameriki imamo neko besedo, ki pomeni približno isto kot naš slovenski pust. To je beseda "carnival". Ta beseda je iz italijanske "carne vale". To bi se reklo po naše: slovo mesu. Končno ima natančno isti pomen kot naš "mesopust" ali samo "pust".

V današnjem času se beseda "carnival" mnogo rabi. V vsako mesto se vsaj enkrat na leto, ali pa še večkrat, prikaže takozvani carnival, ki je podoben modernemu cirkusu. Prepričan sem, da ste že velikokrat slišali ali brali o takem carnivalu, ali pa celo bili navzoči pri njegovih predstavah. Torej ni treba razlagati, v čem obstoji. Čitali ste gotovo o takozvanem "ice carnivalu", "skating carnivalu" in tako dalje. Toda vse to je samo razširjen pomen besede "carnival". V tem drugem smislu bi se vsako razveseljevanje lahko imenovalo carnival. In tako se res beseda dandanes rabi.

Carnival v pravem pomenu besede je pa tisti čas pred postom, v katerem se ljudje razveseljujejo, dobro jedo in tudi precej pijejo. Od začetka je bil določen čas od sedmega januarja do pepelnice. Sedaj se pa praznuje tri ali štiri dni, razen v Italiji, kjer je odločenih celo deset dni v ta namen. Če živite med Italijani, ste gotovo bili priče takega "mesopusta". V Ameriki je najbolj znan carnival v New Orleansu, ki se imenuje MARDI GRAS (debeli torek). Prav za prav se ta carnival začne že 6. januarja z raznimi plesi, maškaramami, paradami in tako dalje. Celo mesto se pa šele tri dni pred pepelnico razveseljuje in — nori . . .

Splošno mnenje je torej sedaj, kakor sem že omenil, da je beseda carnival toliko kot "mesopust", ker so v katoliških deželah imeli ljudje razne veselice pred postom. So pa drugi, ki to mnenje zanikajo. Pa naj pride beseda odkoder že, priznati moramo, da so imeli take veselice že stari Rimljani. Imeli so jih skoraj ob istem letnem času kakor sedaj. Kakor nekdaj, tako tudi sedaj carnival poznajo tudi nekatoličani. Gotovo je, da ni Cerkev začetnica carnivalov. Nasprotno je res. Cerkev je skušala čimprej ustaviti poganska razveseljevanja in jih uničiti. Njeno orožje pri tem delu je bila predvsem živa beseda, ki pa zoper tako globoko ukoreninjeno staro navado ni bila dovolj močna. V času, ko se je svet razveseljeval, se je Cerkev v svojem bogoslužju pokrila s vijoličnimi barvami v znamenje pokore. Mnogi papeži so se skrili, da bi se odtegnili tem veseliciam.

Tudi dandanes gleda Cerkev na predpustna razveseljevanja z nejevoljnimi očmi. Skušnja namreč uči, kakšne nespodobne reči se dogajajo v tem času. V časopisih beremo, da se je dogodil letos celo umor na carnivalu v New Orleansu. Listi pa ne omenjajo, koliko raznih drugih pregreh se dogodi tam vsako leto. Radi tega torej Cerkev želi, da naj rajši molimo med tem časom za grehe sveta. Priporoča celo, naj bi se posebne molitve vršile pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

S tem seveda ni rečeno, da bi se katoličani ne smeli razveseljevati. Tudi mi se smemo. Toda naše razveseljevanje mora biti zmerno in pametno. Pa glejmo, da bo ta čas kolikor mogoče priprava na sveti post, kakor bi morala biti sobota priprava za nedeljo.

Fra. Anton Pink, OFM.

MISLIMO NA NAŠE MISIJONARJE.

Kako ljubimo našo sveto vero in koliko molimo za njeno razširjanje po celem svetu? To vprašanje je važno za vsakega katoličana. Vsi se veselimo, ko beremo, da se vsako leto na tisoče in tisoče paganov spreobrne h katoliški veri. Toda mi sami nismo spreobrnilih teh nevernikov, to delo so opravili boljši kakor smo mi. Vendar smo tudi mi lahko deležni zaslug pri spreobračanju nevernikov in potem je veselje svete Cerkve nad novimi verniki po pravici tudi naše veselje. Pri tem pa ne smemo pozabiti tistih junaških duš, ki so se namesto nas s celim srcem posvetile visokemu poklicu spreobračanja paganov. Kdo drugi so tiste duše kot naši dobri misijonarji?

Prebral sem letošnji Misijonski koledar in sem videl, kaj se dela v misijonih. Spoznal sem naloge misijonarjev in videl, kako močni so sovražniki misijonskega delovanja. In kljub temu gredo naši misijonarji še bolj med poganska ljudstva. Dobro vedo, da imajo vse pridobiti in ničesar izgubiti. Lahko rečemo o njih, da bodo nekoč nebeške lučke in se bodo svetili pred celim svetom.

Kako lahko življenje imamo v primeri z njimi mi, ki živimo na varnem in skoraj brez vsake skrbi. Skoraj bi rekel, da je Bog dal nam vso miločino, apostolske misijonarje pa pustil v siromaštvu. Vendar ni tako. Prvič je gotovo, da jim Bog vedno pomaga z duhovnim bogastvom, drugič je pa tudi gotovo, da katoličani ne bodo pozabili na svoje misijonarje, dokler ko kaj misijonov. Vedno jih bodo podpirali z denarnimi darovi in molili bodo zanje.

Ali ni res tako? Zakaj bi katoličani pozabili misijonarje? Ali ne vidimo, kako so nam hvaležni za vsak dar, tudi najmanjši, in kako dobro nalagajo darove svojih dobrotnikov? Ali niso torej misijonarji vredni naše pomoči? Vse so zapustili in posvetili celo življenje za razširjanje vere našega Gospoda. Ali ni naša dolžnost, da jim pomagamo?

Naši ljudje, hvala Bogu, to dobro razumejo. Vidim v listu darove, ki prihajajo od dobrih src za našega dragega misijonarja na Kitajskem, P. Baptista Turka. Nad trideset let že deluje med pagani. Ginljivo je bilo brati njegovo pismo, kako se mu godi, pa tudi, kako je hvaležen za darove. V srce segajo njegove besede: "Naj se me usmilijo s kakim darom, da bom mogel še več solza teh bednih otroci." Kdo bi mogel ostati trd ob branju takih besed? Zato molimo za njegov uspeh in kdor more, naj mu tudi v dejanju priskoči na pomoč.

Fra. Richard Rogan, OFM.

K OČETU

Rev. Hafner.

(Dalje)

TO je torej svetovno znani in vsakemu katoličanu tako dragi Rim. Starodavno mesto! Kdaj v pradavni dobi je bilo že pozidano! Tu je bil sedež mogočnih rimskih cesarjev, ki so si podvrgli ves takrat znani svet in mu gospodovali z močno roko. Tu v svoji prestolici so razvili nedopovedljiv sijaj in razkošje. Njihove dragocene palače, trgi, gledališča, kopališča, templji in druge stavbe stoje deloma še danes v razvalinah in še vedno izzivajo naše občudovanje.

V to svetovno mesto je bilo vrženo tudi seme krščanstva in našlo ugodna tla. Od tod se je širilo na vse strani po ogromnem cesarstvu. Tu je bil po božji odredbi določen kraj za središče katoliške vere. Tu je živel, vladal Cerkev in pretrpel mučeniško smrt prvi papež, sv. Peter. Tu stolujejo nasledniki sv. Petra, sveti očetje papeži. Tu bije srce krščanske vere. Rimsko tla so posvečena po krvi milijonov mučencev, po korakih neštevnih svetih mož in žena. Sem so prihajali krščanski kralji, knezi in drugi vladarji. Sem so prihajali krščanski učenjaki, umetniki in svetniki iz najbolj oddaljenih dežel, tukaj so se izpopolnjevali v svetih vedah in znanostih nešteti duhovniki in redovniki. Ali naj vse to popisujem? Predaleč bi me zavedlo od določenega cilja.

Romarji zapuščamo glavno rimsko železniško postajo Stazione dei Termini in se zberemo na ogromnem trgu pred njo, ki se imenuje Piazza dell'Esedra. Trg je obrobljen z velikimi in lepimi stavbami, sredi trga pa bruha krasen vodomet ogromne množine vode visoko v zrak, odkoder padajo v veličastno bronasto morje. In ta promet na trgu! To vam je hrušč in trušč in vrvenje in življenje! Cel gozd avtomobilov, avtobusov in drugih vozil, ki deloma čakajo na službo, deloma brze na vse strani. Nepoučen človek bi mislil, da je na programu posebna slavnost, ki je privabila v Rim tako velikanske množice. Toda ne, popolnoma navaden delavnik je. Kar tesno

nam postaja pri srcu ob misli, kako se bomo izmotali iz tega drenja. Bojimo se, da nas bo vsak hip kdo povozil ali vsaj prevrnil. Saj skoraj noben korak ni varen. No, naši modri, preudarni in preizkušeni vodniki so dobro poskrbeli za nas. Že smo zasedli pripravljene vozove in naložili nanje tudi vso prtljago. Že se peljemo po dolgih, širokih in krasnih ulicah, ki po njih valovi živahen promet in pisano življenje, naravnost v začasno rimsko bivališče, v gostišče sv. Marte. Globoko smo se oddahnili, ko smo se bili nastanili v prostornih, svetlih in zračnih sobah. Kakor hitro smo primerno uredili prtljago, smo skočili v hišno kapelo k zahvalni službi božji. Prav iskren "Hvala Bogu" nam je privrel iz hvaležne duše in toploga srca.

Gostišče sv. Marte stoji že na vaticanškem ozemlju, torej ne spada k Italiji in tudi ne k mestu Rimu. Namenjeno je romarjem vseh narodov, ki prihajajo v Rim na božjo pot, posebno če pridejo v večjih skupinah. Vodijo in oskrbujejo ga usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega. V njem so nastavljene sestre vseh mogočih narodnosti, da morejo postreči romarjem najrazličnejših narodov in se z njimi v domačem jeziku pogovoriti. Ta zavid je zelo priporočljiv. Odlikuje se zlasti po snažnosti in varnosti, česar povsod v Rimu ni, pa tudi po dobri in ne predragi oskrbi. Pa tako blizu cerkve sv. Petra! Ž njo je zvezan po hodniku, ki ga pa navadni romarji ne uporabljajo.

Po vsakem daljšem potovanju potrebuješ predvsem počitka. To si gotovo že sam skušil. Počitek smo si morali tudi mi privoščiti, čeprav nas je srce zelo vleklo ven v mesto, da bi si ogledali razne znamenitosti in molili na posvečenih krajih.

NA GROBU SV. PETRA.

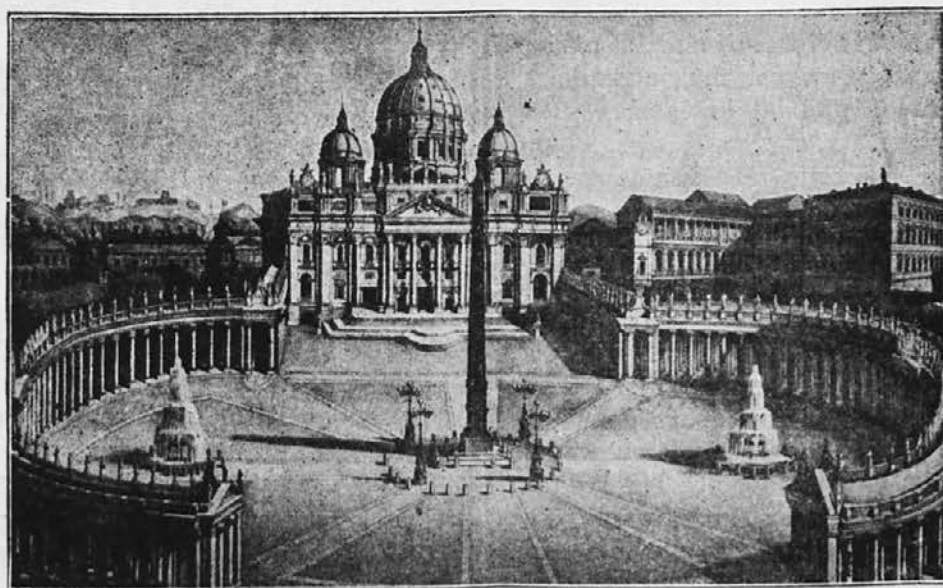
Najbolj mika in vabi romarja v Rimu cerkev sv. Petra. Saj je največja in najlepša katoliška cerkev na svetu. Pa ne samo zato. V njej je pokopan sv. Peter in ob njej stolujejo njegovi nasledniki, rimski papeži. Pred cerkvijo se razprostira ogromen trg: Piazza di S. Pietro. Edinstven, največji in morda tudi najlepši na svetu. Ozadje tvori krasna facada cerkve sv. Petra, na obeh straneh ga pa obdajajo vrste stebrov-velikanov, kolonade jim pravijo. Streha kolonad je posejana s samimi kipi svetnikov in svetnic božjih. Sredi trga se dviga velikanski obelisk, kamenit steber, ves popisan s skrivnostno pisavo. Pripeljali so ga

bili sem iz Egipta. Na vrhu ga krasi križ z vdelanimi svetinjami pravega Kristusovega Križa. Na trgu sta tudi dva krasna bronasta vodometata, ki ne štedita vode, temuč jo mečeta v mogočnih curkih visoko v zrak. Tam gori se razprši in pada nazaj v kotle. Mogočno se peni in šumi, pri tem pa proizvaja prijetno godbo za uho. Na desni od trga je Vatikan s svojimi palačami, kapelami, dvorišči, muzeji, vrtovi in drugimi pritklinami. Prav blizu vhoda v cerkev sv. Petra je tudi glavni vhod v Vatikan, takozvana "bronasta vrata". V ogelni palači na desni stanuje sveti oče.

Po zložnih stopnicah stopamo proti cerkvi sv. Petra. Na desni in levi stražita vhod orjaška kipa sv. Petra in Pavla. Pred pravo cerkvijo je najprej prostorna veža, kjer je treba odložiti morebitno prtljago, palice, dež-

čudiš in ne moreš naprej. Na tleh je označena dolžina cerkve in zavoljo primerjave dolžina še nekaterih drugih katoliških cerkva na svetu, ki so med največjimi. Oko se sprehaja okoli po ogromnih prostorih. Veličastni sijaj ga kar slepi. Povsod izključno samo brušen marmor, krasni mozaiki, dragoceni altarji, kipi svetnikov, nagrobni spomeniki papežev, pozlačeni stropi in druge lepote.

Ko se oddahnemo od prvega mogočnega vtisa, se počasi pomikamo po cerkvi naprej. Do srede pridemo. Pod mogočno kupolo leži pokopan sv. Peter. Nad grobom je papeški altar, kjer samo sv. oče mašuje, seveda samo ob največjih slovesnostih. Nad altarjem je baldahin, bronasta streha, visoka in bogato okrašena, nosijo jo štirje čudovito zviti bronasti stebri. V kriptu ali spodnjo cerkev vodijo

nike, torbice itd. Vsega tega ni dovoljeno jemati s seboj v cerkev. Pričujoči stražniki tudi pazijo, da so ženske dovolj dostojno oblečene za vstop v cerkev. Poseben razglas, ki o tem govori, je nabit v veži.

Iz veže vodi v cerkev pet vrat. Mi si izberemo zadnja na desni, ki se jim pravi "sveta vrata". Odprta so samo v vsakem svetem letu, drugače so pa ne samo zaprta, temuč celo zazidana. So pač milosti polna vrata. Takoj za vrati v notranjosti cerkve se nam ustavi korak. Moj Bog, kakšna krasota, kakšno veličastvo! Ali smo še na zemlji, ali smo pa že v nebeškem Jeruzalemu? Ogromna, visoka, prelestna stavba. Spočetka samo strmiš in se

tik ob altarju marmornate stopnice. Ograjo stopnic krasi preko sto pozlačenih svetiljk. Gore noč in dan. Njihovi plamenčki migljajo silno ljubko. Groba samega ni mogoče videti, ker je ves zazidan. Nad grobom v spodnji cerkvi je pa še en altar, na katerem smejo maševati duhovniki le s posebnim dovoljenjem. Baje je pa tako dovoljenje prav težko dobiti.

Ob ograji nad grobom prvaka apostolov pokleknemo, vroča molitev nam privre iz srca in iz ust. Dolgo molimo zase in za druge, posebno za tiste, ki so nam bili posebej za to priliko v molitev priporočeni.

(Dalje.)

VALERIJA.

Waal — I. P.

(Dalje.)

NIŠČE drugi", pravi Sabin, "ko Valerija sama, ki je z eno besedo ljudi pomirila, da so me pustili. Osramočen sem se splazil proč. To je bilo maščevanje kristjanke in — pri Jupitru! — če so vsi kristjani taki, ko to dekle, res ne morem razumeti zakaj nisi . . ."

Stavka Sabin ni izgovoril do konca; pač pa je zaničljiv smeh na ustnih pričal, kaj hoče povedati.

Grdo je pogledal Heraklij sina, si ugriznil ustnice in molčal. Prvikrat mu je Sabin namignil na njegov odpad od krščanstva. Bolj ga ni mogel zadeti. K svarilu rimskega škofa Milcijada se je pridružilo še zaničevanje sinovo.

Komaj je Heraklij obrnil svoje misli drugam. Začel je misliti, kako bi zajel Valerijo onstran Tibere.

Slednjič se je vendar iznebil mučnih skrbi. Pripeljali so namreč predenj nekega moža, ki je povedal, da Valerijo dobro pozna, ker stanuje z njo v isti hiši, srečal jo je ob apijskih vratih. Naročila mu je, naj pove Ireni, da gre pripravljat grob za očeta. Rufin je torej vendarle umrl. S tem se mu je težak kamen odvalil od srca.

Popoldne istega dne so prepeljali v Maksencijev cirkus obsojene kristjane, ki so bili določeni, da umro jutri. Bilo jih je petdeset. Precej več pa so jih prihranili, da jih ob osmi cesarjeve slavnosti vržejo zverem.

Sedaj, ko je Valerija videla, da je oče rešen, je bila njena najiskrenejša želja, posloviti se od Irene, predno umre, zahvaliti se ji za vse materinske dobrote ter ji naznaniti veselo vest, da je oče rešen. Tudi Irena ima gotovo kako naročilo za sina, ki ga je toliko časa s takim hrepenenjem pričakovala. In sedaj, ko je sin že tako blizu, sedaj mora umreti uboga mati. V teh mislih je drugi dan popoldne Valerija odšla z Rustiko v cirkus. Očeta, ki se je zelo dobro počutil, je prepustila v oskrbo Minciju. Komaj sta ženski stopili iz hiše, ju sreča Sabin.

Pri tej priliki se je izvršil dogodek, ki ga je Sabin opisal svojemu očetu.

Po rimskem običaju so obsojenci na večer pred smrtjo smeli videti svoje znance in sorodnike. Poleg tega so dobili dober obed, takozvano coena libera. Ljudstvo je lahko oddaleč gledalo te prizore. Kristjani so ob tej priliki prinašali svojim sobratom v ječo sv. popotnico.

Vjete kristjane so spravili v mal prostor, kjer so v dolgi vrsti sede na tleh vživali zadnji obed. Ob vhodu se je gnjetla množica radovednežev, posebno kmetov iz bližnje vasi. Okrog poslopja pa so stale vojaške straže z golimi meči.

Vesel mir je sijal spoznavavcem z lica, ko so med pobožnimi razgovori vživali jedila. Poganska množica pa je občudovaje strmela, kako morejo ti ljudje tik pred smrtjo biti tako mirni in veseli.

Proti koncu obeda pa so začeli postajati spoznavavci vendarle nekam nemirni. Vseh oči se obračajo zdajpazdaj proti vhodu, kakor bi prav težko koga pričakovali.

Slednjič se prikaže zaželjena oseba in začuje se šepetanje med kristjani: "Prišel je! Tukaj je!" Vseh oči so veselja se žareč vprte v naddijakona Silvestra, ki ga spremljata dva dečka in ki si je s težavo priboril vhod skozi gnječo radovednežev.

Pod plaščem skrito na prsih nosi nebeško popotnico. Dečka poklekneti pred Silvestrom. Na rokah, ogrnjenih s platnenimi rutičami, držita kvišku srebrno posodo. Dijakon vzame sveti kruh iz krasnega ovoja, pretkanega z zlatom, in ga razlomi nad posodo. Kristjani se objamejo, poljubijo v znamenje miru ter drug za drugim pristopijo in pokleknejo pred Silvestrom.

"Viaticum Domini" (popotnica Gospodova), pravi dijakon. "Amen", odgovore kristjani ter zavžijejo najsvetejšo skrivnost.

Po obedu, ki se je zaključil tako slovesno s sv. obhajilom, so se smeli jetniki še nekaj časa razgovarjati s svojimi dragimi in se od njih posloviti. Zunaj stoječi so smeli stopiti v ječo.

Z nekim svetim mirom, ki je lasten le mučenikom, je Irena sprejela Valerijo in njeno spremljevalko. V hudi bolesti se deklica vrže Ireni na prsi in zaplaka. Irena je želela vedeti vse podrobnosti očetovega bega. Ko ji je Valerija vse to natančno razložila, pravi Irena:

“Nebo ni hotelo, da bi bila ti ostala sirota. Ko ti je vzel prijateljico, ti je vrnil očeta.”

Hotela je govoriti naprej, a misel na sina Kandida, ki ne bo imel nikogar več, ji je stiskala dušo. Iskren pogled navzgor ji je zadel zopet prejšnji mir.

“Vzemi ta ovitek,” je nadaljevala Irena in vzela iz nedrij zlat zavojček, “ter ga daj mojemu sinu. V njem je shranjena goba, napoljena s krvjo njegovega očeta. To je edino, kar mu morem zapustiti poleg svojega materinega blagoslova. Povej mu, da moj zadnji vzdih je bila molitev zanj. Povej mu, da ga bom z neba čuvala noč in dan ter mu bom stala na strani v vseh nevarnostih življenja. Ne, materina ljubezen ne umre. Še čistejša in lepša je v nebesih. In tudi za te in tvojega očeta bom molila, otrok moj. Že nocoj sem molila za vaju; molila bom v svoji smrtni uri in ob prestolu Božjem.”

“Solnce je zašlo in čas ločitve je prišel. Vstopili so stražniki, da odstranijo obiskovavce. V solzah sta pokleknili Valerija in Rustika pred Ireno, da jima da svoj blagoslov. Irena jima je na čelo s kazavcem napravila znamenje križa in ju poljubila v znamenje miru.

“Plemenita gospa,” pravi Rustika in ji pomoli svojega dojenčka, “blagoslovi tudi moje dete in moli zanj v nebesih, da postane pobožno in krepostno. Revni smo in ničesar mu ne moremo dati v življenje. Če pa mu moreni reči, da mu je mučenica pred smrtjo dala materin blagoslov, je bogat dovolj.”

Irena položi roko na glavo malega dojenčka in mu napravi križ na čelo. V tem so stražniki že neusmiljeno ločili ženske.

“Na blaženo snidenje!”, so klicali jetniki.

“Spominjajte se nas v molitvah!”, so odgovarjali verniki, ki so odhajali z dijakonom Silvestrom.

— — — — —

Med tem, ko so bili kristjani v cirkusu na Apijski cesti zbrani pri zadnjem obedu ter so pred smrtjo prejeli sv. popotnico, je Maksencij povabil vse rimsko plemstvo in najvišje poveljnike svoje vojske v najlepšo dvorano svoje palače na veliko ponočno gostijo.

Na zlatih kandelabrih plapolajo plameni, ki razsvetlujejo dvorane. Sence marmornatih kipov se gibljejo kakor duhovi. Vodometi šumeč mečejo kvišku vodo, ki se v svetlobi pla-

menov zrcali v tisočeri mavričnih barvah. Najlepše in najbolj duhteče cvetice širijo svoj mamljivi vonj. Na marmornatih stenah vise vojne trofeje, orožje in oprava premaganih sovražnikov.

Množica gostov je sedela pri mizah, ki so bile postavljene v raznih nadstropjih. Pri glavni mizi je slonela mlada žena nekega senatorja ob Maksencijevi strani. Cesarici je Maksencij prepovedal priti k slavnosti, češ, da je bolna. Maksenciju nasproti je sedel njegov poveljnik Ruf. Pri cesarjevi mizi so sedeli še: Anij Anulij novi mestni prefekt, bivši konzul in drugi ugledni senatorji. Ruf je le nerad prišel na gostijo. Treba je bilo, da bi bil ostal v taboru pri vojski. Maksencij mu je moral obljubiti, da se bo s svojimi poveljniki pred polnočjo lahko vrnil v tabor k vojski.

Sužnji in sužnje so v velikanskih skledah nosili na mizo umetno nakupičena jedila. Drugi so iz dragocenih posod nalivali v zlate čaše in še dragocenejše steklene kozarce izborno vinsko kapljico. Lahko oblečene plesavke so med zvoki piščalk in kastanjet izvajale svoje pohotne plese.

Že je stopilo vino gostom v glavo; bokal za bokalom so praznili na zmago cesarskega orožja; gostje so postajali vedno bolj razbrzdani in divji. Celo Ruf, omamljen od težkega vina, je pozabil bližnje odločivne bitke.

Neopažena od straž, ki so se pri splošni pijanosti opile tudi same, je na svojih bergljah prišepala stara ženica do stopnic pod cesarsko mizo. Utrujena je počenila na spodnjo stopnico. In med tem, ko se gori pri mizi peni rujno vince ter se krik gostov meša z glasovi flaut in címbal, vzame starka iz pletenice krvavo otročje truplo ter je jokaje in stokaje pritiska na prsi.

“Tvoja mati je mrtva, zaklad moj,” šepetče starka, “in tvoj oče je skočil v Tiberio. A tvoja stara babica te bo varovala, da ti cesar ne stori nič žalega. Le spi, moje zlato dete! — Rekli so, da ti dajo zdravil in mati te jim je dala. A so te . . . o, so te . . . Kako si mrzlo, dete! — Hu, cesar te je zaklal, in sedaj tu gori jedo tvoje srce in pijo tvojo kri.”

Tu se dvigne nesrečnica glasno jokaje. Z vsemi silami se dvigne, leze po stopnicah kvišku, stopi iz teme na svetlo ter stoji tu pred cesarjem kakor duh, ki se je dvignil iz zemlje.

(Dalje.)

IZ UPRAVE

ZAHVALA.

Prisrčna hvala Materi božji in Frideriku Baragi za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi. Prilagam dar v dober namen.

Mrs. Rogelj.

Slika slovenskega pripošnjika v nebesih. Priporočajmo se mu v svojih potrebah.

DAROVI:

Za misijone: Mrs. Spreitzer \$2, Ana Breznik \$1, Neimenovan \$1.50, Margaret Kapsh \$2, Frank Beg \$1.50, Mary Zupančič \$5, Frances Marolt \$1, Johana Kastelic (nabrala med dobrotniki na Evelethu po majhnih svotah) \$10, Katarina Cesar \$1, Busy Bees ali pridre čebelice pri sv. štefanu v Chicagi \$25, Marijina družba deklet pri istem sv. štefanu \$5, Ivana Filipich \$1. Ako ni izrecno dar drugim namenjen, pošljamo vse darove za misijone našemu misijonarju na Kitajskem, P. Baptistu Turku. Ker je ta misijonar "naš človek", ga ponovno zelo lepo priporočamo dobrim srcem v podporo. Naj bi se našle posnemovavke naše blage Mrs. Kastelic, ki je nabirala majhne svotice in poslala veliko. Bog plačaj njej in vsem podpornikom našega misijonarja.

Za Marijo Pomagaj in vzdrževanje lista: Mary Cook \$1, Ivana Ferjančič 50c, Mrs. Rogelj \$1, Mrs. Sodec \$2.50, Ana Breznik 50c, Mrs. Juvančič \$3.50, Mary Mlinar 50c, Ivana Merkun \$1, Mary Gerbec \$1, Mrs. Celik 50c, Mrs. Omahen 50c, Dr. Perushek \$2, John Ce-

rar \$1, Joseph Ray \$1, Antonia Hudalec \$1, Ana Koren \$1, Mrs. Šircelj \$1, John Hren \$1, Frances Stefančič 25c, Mary Bobnich 25c, Mrs. Oblak 25c, Mrs. Fortuna 50c, druž. Avsec \$1, Ivana Oberstar \$1, Mary Straus 50c, Ivana Kolar \$2, Anton Lužar \$1, E. Komin 50c, druž. Tutin \$2, M. Lovsh \$2.

Kruh sv. Antona: Ana Krek 50c, Mary Cook \$1, Mrs. Rogelj \$3, Ana Libersher \$1, Agnes Smuk \$5, Mary Gerbec 50c, Ivana Kastelic \$2, M. Barle \$1, M. Lovsh \$1.

Apostolat sv. Franciška: Frank Smuk \$10, Mary Pongre 50c, Mary Schmuk \$10, Anna Schiller \$10, Krolnik Louis in James \$6, Frances Skulj \$10, Frank Pirc \$10.

Lučke pri Mariji Pomagaj: Fr. Vovko 25c, Kos 25c, Praprotnik 25c, J. Urbančič 50c, J. Lube 30c, Mary Sadar 50c, Mrs. Zalokar 50c, Mrs. Gerbec \$1, Mary Bulik 50c, Mrs. Malnar 50c, Mrs. Ujčič (devetdnevica) \$5, K. Perme 50c, Mrs. Škulj 50c, Agnes Gole 50c, Mrs. Lužar \$1, John Hribar 50c, Mrs. Miklavčič \$1.50, Mrs. Svigelj 50c, Rosie Verbič 50c, Mrs. Mazovec \$1, M. Bobnič 25c, Antonija Sestan \$1, Antonija Kreč \$1, M. Barle \$1, J. Bregar \$1, M. Lovsh 25c.

Sv. maše: J. Lavrich \$2, Z. Gabriel \$2, J. Perushek \$1, M. Lovsh \$2, M. Stariha \$2, H. Stirn \$4, M. Zore \$1, A. Pogačnik \$1, M. Cadonič \$3, A. Krall 6, A. Rogel \$1, M. Hochevar \$1, A. Marinčič \$1, M. Barle \$5, J. Hochevar \$1, Fr. Vovko \$1, John Molek \$1, Ivana Ferjančič \$3, Mrs. Blaess \$1, A. Gantar \$1, Mary Kremžar \$3, Mrs. Rogelj \$1, Kat. Kastelic \$2, S. Eleonora \$3, Joe Zorc 30c., Mary Skubic \$1, Mary Brodnik \$1, Mrs. Kos \$1, Mrs. Horvat \$2, Mrs. Urbancic \$1, Mrs. Janezic \$1, Mrs. Sadar \$1, Mrs. Gerbec \$2, Mr. Perushek \$2, Mrs. Savich \$1, John Udovich \$1, Ant. Nemgar \$1, Mrs. Fortuna \$1, Mrs. Avsec \$2, Mrs. Zivoder \$14, Mrs. Lončar \$1, Mrs. Škulj \$1, Mrs. Kožuh \$1, Mrs. B. Sedmak \$1, Mary Kolarich \$2, Neimenovan \$3, M. Bendey \$1, Frances Lesar \$2, Florence Pier \$5, Mary Klepec \$1, Kat. Brajkovich \$3, Mary Cesar \$1, Ignac Trunkle \$5, Frances Vrhovec \$3, Mrs. Rus \$10, Mrs. Svete \$3, Mrs. Gole \$2, Mrs. Rojc \$1, Frances Leban \$2, Ana Champ \$1, Frank Dolenc \$1, Mrs. Rigler \$1, Mrs. Svigelj \$1, Mrs. Kostanšek \$1, Mrs. Mirtič 4, Mary Bobnic \$1, Thereza Zabcič \$1, Helen Goličnik \$1, Ivana Filipic \$1.

Baragova Zveza: Mrs. Sinkovic \$1.

Baragovo semenišče v Ljubljani ista \$1.

UPRAVNIKOVO KRAMLJANJE.

P. Bernard.

MNOGI sprašujejo, če se opravljajo kake svete maše za naročnike lista Ave Maria. Vsem tistim odgovarjamo, da so vsi naši naročniki deležni sv. maš, ki se opravljajo za člane Apostolata sv. Frančiška. Teh maš je vsako leto sto. Poleg tega se bere vsako prvo nedeljo v mesecu ena sv. maša samo za naročnike v naši cerkvi v Lemontu. Ker pa spadajo naši naročniki tudi med naše dobrotnike, so deležni vseh svetih maš in molitev, ki jih opravljamo dan za dnem za vse naše dobrotnike. Naj še pripomnim, da kar je tu rečeno o živih naročnikih, velja tudi za rajne.

IZ WEST ALLIS piše Josephine Jankovič: Z zanimanjem sem prebrala spis o "slovenski svetnici". Ko sem bila še otrok, so mi stariši večkrat pripovedovali o sv. Emi kot svetnici. Pravili so, da je bil tudi mokronoški grad njen. Menda še hranijo na gradu njeno obušalo v spomin.

IZ PUEBLE piše John Mesojedec: Ne zamerite, da sem se tako pozno oglasil. Živim 30 milj iz Pueble in ne dobivam nobenega lista. Tu na Homestead farmi še nimamo poštnega nabiralnika. Zato mi je dolgčas in komaj čakam, da dobim iz Pueble kaj branja. Bog daj Vam in nam vseh ljubo zdravje, ki je prvo bogastvo tega sveta. Da bi le vsi spoznali, da je naša sreča pri Bogu.

IZ ZEIGLER, ILL., piše Ana Milkovich: Ako Bog da, se bomo to poletje videli v Lemontu. Zelo bi rada enkrat tja prišla. Sedaj Vam želim povedati, da sem zelo zadovoljna z listom, ker ima v resnici toliko lepega branja. Bog blagoslovi Vaše delo!

IZ FONTANE, CALIF., piše Marija Skubic: To Vam rečem, da brez lista Ave Maria ne bi mogla več biti. Tako sem se ga navadila, da komaj čakam, kedaj bo spet prišel. Do zadnje črke vse preberem, kar je tiskano v tem priljubljenem listu.

IZ BERWICK, PENNA., piše Ana Breznik: Naj Vam povem, da sem bila zelo vesela lepega Koledarja in sem ga kar hitro prebrala. Poslala sem Vam tudi nekaj v podporo lista, ker sem dosmrtna naročnica in se zavedam, da Vam moram nekoliko pomagati v tej krizi. Vsem lep pozdrav, posebno Fr. Brenu.

IZ BLAINE, OHIO, piše Frances Vovko: List Ave Maria preberem vsak mesec več ko dvakrat. V veliko tolažbo mi je, posebno še

zato, ker sem bolj slabega zdravja. Bog daj, da bi ta list nikdar ne prenehal. Sedaj upam, da bo še lepši, ker so se začeli oglašati Vaši kleriki. To bo naredilo branje še bolj zanimivo. Bom poskusila dobiti novega naročnika, pa še ne vem, če bo kaj.

Z EVELETHA, MINN., piše Antonija Nemgar: Veste, slaba kupčija je bila s Koledarji. Zima je bila letos taka, da je menda še zanimanje za dobro stvar nekam zmrznilo tu pri nas. Pa s pomočjo Mrs. Kastelic je vendar šlo, da sva vse Koledarje prodali. Zdaj pa poročam, da si mislimo tukajšnji tretjeredniki napraviti posebno redovno obleko, ki jo bomo imeli pripravljeno za smrt. V tisti obleki bomo ležali na mrtvaškem odru in v njej bomo tudi pokopani.

IZ SIGEL, ILL., piše Rev. Francis Mažir: Moj oče v starem kraju so že 92 let stari, pa še vedno radičitajo, posebno poročila iz Amerike. Le še zanaprej jim pošiljajte list Ave Maria. Tudi jaz v vsakem iztisu najdem kaj primernega, da porabim pri pridigah in pri drugih enakih prilikah. Ker sem še zmerom v vojaški službi kot Major Chaplain 130. Infanterije, mi ne preostaja mnogo časa za nastopanje v slovenski javnosti. Kljub temu zasledujem Vaše dobro delo z globokim zanimanjem in sem vesel, da tako lepo napredujete kljub mnogim težkočam sedanjega časa.

IZ SHEBOYGANA, WIS., piše Ivana Krolnik: Prosim, da vpišete v Apostolat sv. Frančiška moje sorodnike, katerih imena Vam pošiljam. To je veliko vredno, da se večne maše berejo zanje. Sem namreč že stara in noge so mi ohromele, morebiti ne bom več dolgo. Potem se pa bojim, da ne bo nihče več skrbel za molitve in sv. maše za te rajne. Tudi jaz sem dala zapisati pri Ženski Zvezi, da me bodo po smrti zapisale v Apostolat. Vem namreč, da otroci zelo radi pozabijo na umrle. Zato se mi zdi edino pametno, da sama te reči oskrbim, dokler mi je še mogoče.

IZ DRAŠIČEV PRI METLIKI, piše Marko Plut: Hvala za Koledar 1936. Verujte mi, da sem jako potreben dinarjev, ker imam majhne otroke in lansko leto je bila suša, vendar sem bil Koledarja bolj vesel kot če bi mi poslali 100 Din. Jaz sem vedno imel vse zaupanje v Ave Marijo in še sedaj vem, kako sem bil vesel, ko me je celo tja doli v Meksiko pri-

š'a obiskat. Bil sem po raznih krajih Amerike in sem imel mnogo znancev. Tudi v Lenatu sem si vse ogledal in vem, kako mnogo dobrega storite tam za blagor katoliških Slovencev. Bog Vas ohrani vse pri dobrem zdravju. Pozdravljam vse znance po celi Ameriki.

IZ BARBERTONA, O., piše Frank Beg: Pošiljam na Vaš naslov majhen dar za misijonarja P. Baptista Turka. Bral sem v Ave Maria njegov dopis in spoznal njegove misijonske potrebe. On je moj rojak, zato sem še bolj z zanimanjem bral njegovo popisovanje. Lep pozdrav.

NEIMENOVAN ZASTOPNIK nam takole piše: Veste, tisti kotichek, kjer kramljate z naročniki in naročnicami, se ljudem zelo dopade. Ampak po mojem mnenju vse premalo jamrate. Hočem reči, da bi morali bolj pritisniti na naročnike in naročnice, da bi list bolj širili med druge. Posebno ženskam bi morali to neprenehoma zabičavati, naj iščejo novih naročnikov. Jaz Vam tu povem en zgled. Poznam ženo, ki se je par let trudila, da bi pridobila za Ave Marijo sosedo, ki ni nič v cerkev hodila. Dolgo je bilo videti vse zastonj, nazadnje je pa le zmagala vztrajnost. Sedaj sosedo hodi spet v cerkev in pravi: Oh, zakaj nisem že prej naročila tega lista, ki je tako lep? Prijateljica ji pravi: Well, zakaj pa nisi, saj sem te par let nagovarjala. Sosedo pa odgovarja: Je že res, ampak zakaj me nisi s kladivom po glavi, ko sem bila tako trda . . .

IZ BLACK DIAMOND, WASH., piše Mary Prašnikar: Sprejmite lepe pozdrave iz zelenega Washingtona. Z veseljem prebiram Ave Marijo, odkar so mi jo naročili P. Odilo. Mislim, da bom do smrti njena naročnica. Z naročnino sem včasih bolj kasna, drugače pa gvišna. Pošiljam pa en dolar za novo naročnico. Prepričana sem, da ji bo list tako všeč, da bo ostalo naročnino sama plačala. Srčne pozdrave vsem.

Z WILLARDA, WIS., piše Frances Lesar: Pošiljam naročnino in Vam želim prav veliko junaških Gašperjev Jogrov. Vsa naša družina Vas lepo pozdravlja.

IZ GREENWOODA, WIS., piše Frank Gosar: Podaljšajte nam kredit za list Ave Maria. Pri nas ga vsi zelo radi beremo, tudi otroci. Najprej pa pogledamo, kaj piše tisti, ki je z Willarda ušel . . .

IZ MILWAUKEE, WIS., piše Antonia Hudales: Silno rada čitam list Ave Maria. Krašen je bil tudi letošnji Koledar. Posebno mo-

ram pohvaliti pesmi preč. Aleksandra Urankarja. Kdor jih prav razume, mora vzklikniti: Kako lepe in resnične so! S pesnikom in pisavcem pisem v Amerikanskem Slovencu sem se sprehajala po domovini, posebno po lepi štajerski zemlji. Jaz sem dosmrtna naročnica, pa vem, da je treba poslati kaj za podporo. Naj Vam bo moj dar v majhno pomoč. Vsem lepe pozdrave!

NOVE NAROČNIKE so poslali sledeči: Mrs. Blaess iz Jolieta, Mrs. Jelenčič iz Chicage, Mrs. Škerl iz Barbertona, Br. Antonin iz raznih krajev, Br. Lovrenc iz Clevelanda, Rev. Benignus Snoj iz Johnstowna, Mary Prasnikar iz Wash., Katarina Lasich, Dillon, Mont., Mary Kolarič, Mont, Mrs. Hochevar iz Clevelanda.

UMRLI SO: V Clevelandu, Mrs. Frances Perko, naša mnogoletna dobra naročnica. — V Lorain, O. Mrs. M. Polutnik, ravnotako dobra naročnica. — Za obe nam poroča Br. Antonin. Veselilo bi nas, če bi nam lokalni zastopniki ali prijatelji umrlih sproti poročali o smrtnih slučajih, da ne bi šele po mnogih mesecih objavljali imena in rajne priporočali v molitev. Naj v miru počivajo!

BRAT ANTONIN je prav pohvalno pisal iz Clevelanda, da ste mu povsod šli lepo na roko, koder je hodil. Pravi, da so se kmalu po prihodu marčeve številke Ave Maria pričeli topli dnevi. In to na dva načina. Sv. Matija je namreč tudi v Ohio razbil led, in pa vsak se je Antoninu precej nasmejal, kakor hitro ga je zagledal, ker so vsi brali moje priporočilo v zadnji številki. Tako je prav, pa še zanaprej vsi pridni bodite. Mislim, da se bo brat kmalu preselil v Penno, če se že ni. Naj bo vsem prav "solnčno" priporočen. Vsem Ohajčanom, ki ste ponovili naročnino, pa prisrčen Bog plačaj.

IZ JOLIETA piše Mrs. Blaess: Naznanjam, da sem farmo zamenjala za velik in lep cvetličnjak. Hočem namreč, da bo vsak moj naročnik kakor šopek dehtečih rož. To se pravi, da bo zvest in stanoviten pri branju, naročanju in plačevanju lista Ave Maria. Upam, da ste z mojo zamenjavo zadovoljni. Pozdravlja vse — jolietska floristka.

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.